Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

49

JOI, 3 DECEMBRIE
1970, ANUL IV

167

ÎNTRE
DOUĂ VACANȚE
...SE ADUNĂ
NOTE BUNE!

Foto: GH. CU

„EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

Asaltul
FORTĂREȚELOR
DE PIATRĂ
PAG. 6

STAFETA
CUTEZANȚEI
PAG. 4-5

NICOLAE
Labiș
EVOCARE
PAG. 8-9

CUM ? UNDE ? CÎND ?
CITIȚI AMĂNUNTE ÎN PAGINA 15

a
49
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

VINERI, 27 NOIEMBRIE, ZONA DE NORD-VEST A ȚĂRII A TRĂIT ACEA ATMOSFERĂ DE VIBRANT ENTUZIASM ȘI BUCURIE GENERATE DE PREZENȚA ÎN MIJLOCUL MASELOR DE OAMENI AI MUNCII A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI, CARE — ÎNSOȚIT DE CONDUCĂTORI DE PARTID ȘI DE STAT — A ÎNTREPRINS O VIZITĂ DE LUCRU ÎN JUDEȚUL SATU-MARE. SÎNT ROSTITE DE SĂTMĂRENI CUVINTE DE ADÎNCĂ MULȚUMIRE FAȚĂ DE PARTIDUL COMUNIST ROMÂN, FAȚĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, PENTRU AJUTORUL DAT ÎN VEDEREA REFACERII ORAȘULUI, A LOCUINȚELOR DISTRUSE ÎN URMĂ CU ȘASE LUNI DE NATURA DEZLĂNȚUITĂ.

ÎN UZINELE ȘI-N CARTIERELE VIZITATE PRECUM ȘI LA MAREA ADUNARE POPULARĂ CARE A AVUT LOC ÎN PIAȚA DIN FAȚA COMITETULUI JUDEȚEAN DE PARTID, OAMENII MUNCII EXPRIMĂ HOTĂRÎREA LOR DE A-ȘI ÎNCHINA TOATĂ ENERGIA ÎNFĂPTUIRII PROGRAMULUI STABILIT DE PARTID DESTINAT ÎNFLORIRII ROMÂNIEI SOCIALISTE.

RĂSPUNZÎND, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A ADRESAT FELICITĂRI OAMENILOR MUNCII DIN JUDEȚ PENTRU REALIZĂRILE OBȚINUTE, ȘI-A EXPRIMAT CONVINGEREA CĂ, SUB CONDUCEREA ORGANIZAȚIILOR DE PARTID, ELE VOR FI SPORITE ÎN PERIOADA URMĂTOARE, DEMONSTRÎND ÎNCĂ O DATĂ PUTEREA DE MUNCĂ ȘI DĂRUIRE A HARNICILOR LOCUITORI AI ACESTOR STRĂVECHI MELEAGURI ROMÂNEȘTI.

ÎN ZIUA URMĂTOARE, VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU A CONTINUAT ÎN JUDEȚELE MARAMUREȘ ȘI SĂLAJ.

ARC PESTE DUNĂRE

În ziua de 25 noiembrie 1970, în istoria construcției de la Giurgeni—Vadul Oii a fost înscris un nou eveniment: marele arc de oțel și beton, podul de peste Dunăre — în lungime de 1,5 km — a fost supus primelor probe de rezistență, încununate de succes. Într-un număr viitor, vă vom prezenta pe larg această minunată realizare. ▼

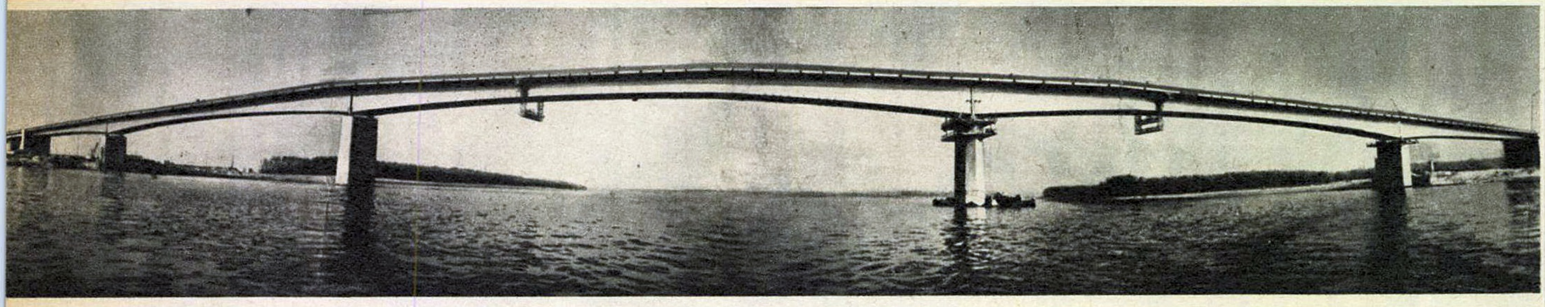

PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În zilele de 26–27 noiembrie a.c. a avut loc plenara Consiliului Național al Organizației pionierilor. La plenară au fost discutate preocupările consiliilor pionierești în domeniul perfecționării cadrelor care își desfășoară activitatea în rîndul pionierilor, precum și probleme ale organizării și desfășurării activităților școlare în timpul vacanțelor.

Au fost, de asemenea, aprobate planul de muncă al Biroului Consiliului Național al Organizației pionierilor pe anul 1971 și acțiunile preconizate pentru sărbătorirea semicentenarului Partidului Comunist Român. La plenară au participat membrii Consiliului Național al Organizației pionierilor activiști de partid și de stat, reprezentanți ai conducerii Ministerului Învățămîntului și ai altor ministere, ai unor organizații de masă și obștești, președinți ai consiliilor județene ale Organizației pionierilor, comandanți de unități și detașamente, redactori ai presei pionierești și pedagogice.

În cadrul plenarei, președintele Consiliului Național al Organizației pionierilor, **Virgiliu Radulian,** adjunct al ministrului învățămîntului, a prezentat o informare în legătură cu activitatea desfășurată de Biroul C.N.O.P. în perioada care a trecut de la ultima plenară.

În cursul zilei de 27 noiembrie participanții la plenară au luat parte la vernisajul expoziției «Expedițiile Cutezătorii», deschisă în sala de marmură a Palatului pionierilor, cuprinzînd obiecte colecționate de purtătorii cravatelor roșii în timpul expedițiilor. Sînt expuse, printre altele, cusături naționale, colecții geologice, filme documentare și diapozitive realizate de micii cineaști. În expoziție figurează o scrisoare semnată de acad. Constantin Daicoviciu, prin care mulțumește pionierilor din comuna Orăștioara de Jos, cei ce-au descoperit urmele unei străvechi cetăți dacice pe vîrful Lupoaia, în Munții Orăștiei.

Aspecte din timpul vernisajului expoziției «Expedițiile Cutezătorii».

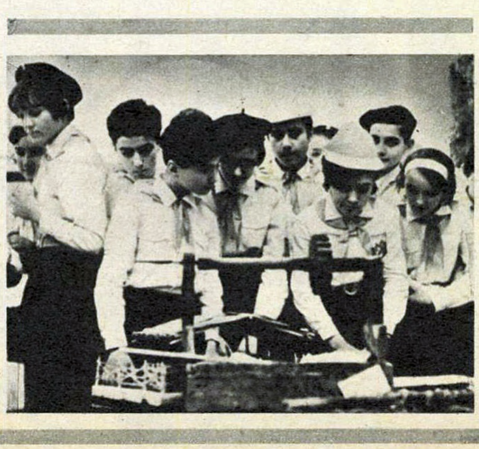

Cadran pionieresc

Constantin Abărbieriței, *din clasa a VI-a D a Liceului nr. 24, București, ne relatează: Pentru a cinsti memoria comuniștilor care, în urmă cu 30 de ani au pierit sub dărămăturile Doftanei, detașamentul clasei noastre a organizat un interesant montaj literar-artistic. Au fost recitate poezii și intonate cîntece despre Doftana, despre eroii închiși în celulele ei, a fost evocată solidaritatea poporului nostru cu cei de dincolo de gratii, toate acestea dîndu-ne prilejul să înțelegem și mai bine acest moment din istoria luptei clasei noastre muncitoare, condusă de către Partidul Comunist Român pentru libertate, pentru o viață mai bună.*

Cele mai emoționante clipe ni le-au oferit doi dintre colegii noștri — Florin Bujor, care ne-a relatat condițiile în care a trăit tatăl său în timpul detențiunii la Doftana și Alexandra Spătaru care a evocat noaptea de 9 spre 10 noiembrie 1940, cînd închisoarea s-a prăbușit. Alexandra ne-a povestit fapte impresionante, cunoscute de la bunicul ei, fost deținut la Doftana.

*

Tovarășul profesor **Petre Andrei,** *vicepreședinte al Consiliului județean Prahova al organizației Pionierilor, ne informează: Duminică, 22 noiembrie a.c., la Casa de Cultură din orașul Cîmpina a avut loc faza județeană a festivalului cultural-artistic al pionierilor și elevilor prahoveni.*

Acțiunea a fost dedicată semicentenarului partidului și a antrenat aproape 2 000 de pionieri și școlari, care s-au întrecut în a-și arăta pe scenă măiestria în interpretarea corurilor, dansurilor populare, gimnasticii artistice. N-au lipsit formațiile de orchestră, de dansuri moderne, soliștii vocali și instrumentiștii, recitatorii.

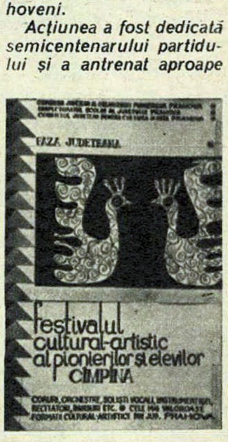
FAZA JUDEȚEANĂ
festivalul cultural-artistic al pionierilor și elevilor
CÎMPINA
CORURI, ORCHESTRE, SOLIȘTI VOCALI, INSTRUMENTIȘTI, RECITATORI, DANSURI ETC. ● CELE MAI VALOROASE FORMAȚII CULTURAL-ARTISTICE DIN JUD. PRAHOVA

«TOAMNĂ LA MUNTELE ROŞU» Foto: NICOLAE NICOLAESCU

„studio 50"

„IRINEL"
PAUL DAN
Casa pionierilor, Sibiu

Primii care îşi anunţă participarea la concursul nostru de fotografii artistice «Studio 50», organizat în cinstea celei de a 50-a aniversări a creării Partidului Comunist Român, sînt membrii cercului foto de la Casa pionierilor din Sibiu.

De altfel, acest cerc a cunoscut un frumos succes la concursul de fotografii organizat de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, obţinînd premiul al II-lea pe ţară.

Pentru **«Studio 50»,** membrii cercului foto de la Casa pionierilor din Sibiu şi-au propus o tematică foarte interesantă: «Sibiul nou» fotoreportaje din viaţa şcolii precum şi fotografii pe teme de fantezie, care să pună în valoare sensibilitatea, imaginaţia fiecăruia.

Dragi prieteni, primim adeziunea voastră de participare la concurs şi vă urăm succes!

Publicăm în acest număr cîteva dintre primele fotografii trimise de voi.

Pentru toţi cititorii

Participaţi la concursul «STUDIO 50»! Vă aşteaptă mari premii!

Trimiteţi fotografiile pe care le realizaţi individual sau în echipă, în cadrul cercurilor foto de la casele pionierilor sau din şcoli. *Vă reamintim că lucrările se primesc pînă la data de* **30 APRILIE 1971.**

Pentru orice informaţii adresaţi-vă **«PROFESORULUI BLITZ»!** *«Cutezătorii», Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti*

Citiţi regulamentul concursului publicat în nr. 46 al revistei noastre.

„PE LUCIUL GHEŢII"
PAUL DAN - cercul „Foto",
Casa pionierilor, Sibiu -

„BUNĂ DIMINEAŢA, DUNĂRE" -
COTÎRLEA A. - cercul „Foto",
Casa pionierilor, Sibiu

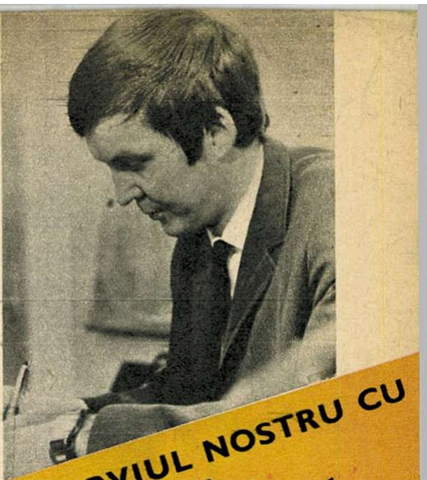

INTERVIUL NOSTRU CU ONI ROIHA - secretar general al Uniunii Democrate a Pionierilor din Finlanda

CUTEZĂTORII: Prietenii noştri, pionierii finlandezi, au sărbătorit recent împlinirea a 25 de ani de la înfiinţarea organizaţiei lor. V-am ruga să ne vorbiţi despre semnificaţia acestui jubileu.

ONI ROIHA: În răstimpul sfertului de veac care a trecut de la înfiinţarea sa, Uniunea Democrată a Pionierilor din Finlanda a devenit o organizaţie puternică şi influentă, care desfăşoară o valoroasă activitate educativă, are largi legături pe arena internaţională, o colaborare fructuoasă cu numeroase organizaţii de copii din diferite ţări ale lumii. Cel de-al X-lea Congres al Uniunii, care a avut loc în martie anul acesta, a subliniat în mod deosebit faptul că în afara activităţii sale obişnuite, Uniunea pionierilor are sarcina de a acţiona în direcţia îmbunătăţirii condiţiilor de viaţă ale copiilor, pentru transpunerea în fapt a drepturilor tineretului şi copiilor în societatea finlandeză. Ca urmare a iniţiativei luate în cadrul congresului, se află în curs de elaborare un program politic al drepturilor copiilor, comun întregii mişcări populare-democratice. În acest fel, Uniunea pionierilor se transformă într-o forţă socială importantă, mai puternică decît înainte, într-un factor al vieţii sociale finlandeze demn de toată atenţia.

CUTEZĂTORII: V-am ruga să ne înfăţişaţi cîte ceva din «filmul» acestui an jubiliar.

ONI ROIHA: Ne-am străduit să facem această aniversare cît mai apropiată copiilor, în aşa fel încît fiecare pionier să aibă impresia că-şi serbează propria zi de naştere. Se porneşte de la ideea că nu Organizaţia, ci copiii înşişi, membrii ei, fac obiectul sărbătoririi. Anul jubiliar a debutat cu «Zilele de iarnă pionereşti» desfăşurate în patru tabere separate. Apoi copiii au participat la o săptămînă de excursii pe schi, organizată de revista «Raketti» şi la o manifestare închinată centenarului lui V.I. Lenin, la care au luat parte peste 20 000 de copii. La începutul lunii iunie, a avut loc «Ziua de naştere a Uniunii pionierilor», sărbătorită mai întîi la nivelul detaşamentului, apoi al districtului, în final, orga-

(CONTINUARE ÎN PAG. 7)

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

TEZAURUL DINTRE APE

de **TRAIAN FILIP**

Era o noapte senină și rece de toamnă, și noi așteptam la cheiul Dunării podul plutitor, care aducea din Insula Mare la Vadul Brăilei încă un convoi de mașini, încărcate cu porumb. Priveam luna care răsărise deasupra sălciilor plîngătoare, iar taina luminii astrale se răspîndea peste păduri, peste ogoarele nesfîrșite, peste digul ce șerpuia misterios în penumbră, căutînd parcă să ia tiparul fluviului. Din vreme în vreme treceau spre Brațul Măcin sau spre Brațul Vîlciu remorcherele cu șlepuri negre: «Adamclisi» «Potelu», «Agricultorul», «Dinamo», «Belșug». Catargele înalte purtînd lumini colorate, asemenea unor brazi de Anul Nou, se apropiau de noi și pe urmă treceau în duduit de motoare, spre orizont. Mă aflam pe chei cu *Cristache Moldoveanu*, secretarul comitetului de partid al Insulei Mari a Brăilei, un bărbat energic, plin de tenacitate, care a făcut parte din cei zece mii de oameni care au apărat insula în cumplitele nopți din mai.

El se afla în noaptea furtunii la ferma din Zatna și dormea în baracă. A zărit ca prin vis rachetele verzi de alarmă și a înțeles că digul este pus în primejdie. A ieșit imediat în vijelie. De departe se auzeau strigăte: «Grifon la kilometrul 47 plus 2! Măgureni, infiltrații! Se mișcă digul la Mărașu!» Dintre toate veștile, aceasta din urmă i s-a părut cea mai gravă. Îndoit de vînt, înfruntînd ploaia torențială, el s-a dus la malul fluviului și s-a îmbarcat pe o șalupă, spre a porni spre Mărașu. Bătălia navală avea să înceapă chiar în acea noapte, iar căpitanii navelor aflați în diferite puncte se apropiau cu șlepuri încărcate de piatră, unelte, utilaje, oameni. Pe brațul Măcin, *Titi Crăciun* înainta cu greu, aducînd un șlep cu utilaje. Cablul de oțel, întins peste măsură, era gata să cedeze. Observînd la timp, el a executat manevrele complicate de aducere la țărm și a înlocuit cablul. *Savele Patap* cu remorcherul «Dinamo» se îndrepta spre pădure, la Nedeicu, pentru a recupera un șlep încărcat cu piatră. După ce l-a ancorat, l-a tras peste bușteni, răgălii și rădăcini cu mare îndemînare. *Ion Alexandru* conducea remorcherul său cu ochii aproape lipiți de somn și vedea cu greu prin ploaia torențială. Valurile spălau puntea și acopereau în spumă anvelopele mașinilor militare. *Stan Cosmeanu* transporta alimente, ierbicide, materiale pentru dig și naviga din greu printre plopii afundați în ape. Echipajul de pe «Călugăreni» se împotrivea valurilor care încercau să taie dealul de pămînt cu prova de oțel a remorcherului. Marinarii aveau impresia că sînt puși să lupte cu talazuri marine de o incredibilă forță, în fața localității Mărașu. Atunci, Cristache Moldoveanu s-a gîndit la un scut metalic care să se opună și să spargă talazurile dezlănțuite. Reunind navele, el a țesut în golful pîndit de pericole o centură metalică și a micșorat forța de izbire a fluviului. Acum, după ce recoltele apărate în primăvară au crescut sub razele fierbinți ale soarelui și au fost strînse de pe 72 de mii de hectare, navele care au participat la salvarea insulei fertile cîntăresc pe balanțele lor o recoltă cum n-a mai fost alta. Tezaurul apărat atunci, cu sacrificii de necrezut, apare în plină splendoare, valorînd jumătate de miliard de lei și depășind toate previziunile.

Nimic nu mai amintea atmosfera de tensiune. Podul plutitor se apropia de noi cu o mișcare lentă, aducînd autocamioanele încărcate cu porumb. Dunărea sclipea mînîndu-și apele spre cotul Brăilei, iar pe întinsul ei farurile mașinilor își răspîndeau orbitoarea lor văpaie. Razele pipăiau țărmul. Aveam impresia că platforma plutitoare este o scenă turnantă, înfățișînd o șosea la barieră. Prin dreptul acestei bariere nu treceau garnituri de vagoane, ci trenuri plutitoare. Cînd podul s-a apropiat de țărm cu zeci de lumini forfotitoare, am văzut că aceste mașini se grăbeau să aburce schela și să se îndrepte spre silozuri, întorcînd darurile fluviului. Am trecut pe insulă și am străbătut magistrala netedă ca asfaltul de la Gemenea la Mărașu, unde mă aștepta o priveliște plină de măreție, cu mașini și nave închipuind tablouri de sfîrșit de campanie. În aceste domenii unde s-a dat bătălia celor zece mii, digul se înălța ca un monument al vitejiei sub vălul diafan al lunii.

Ca în plin peisaj deltaic, și aici, cu ani în urmă, se întindeau bălți, lagune, lacuri sterpe, păduri care în mare parte

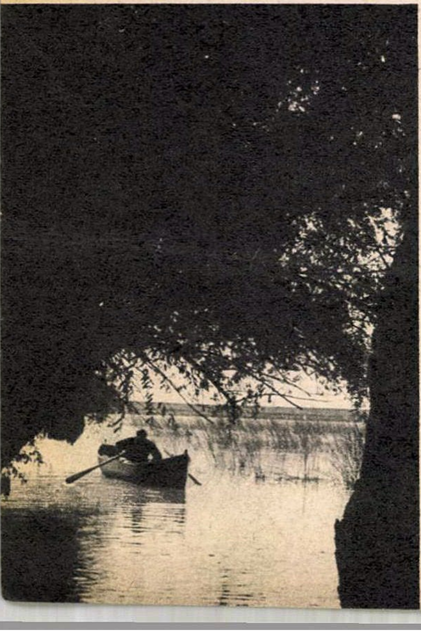

▲ **Titi Crăciun sau zile și nopți la datorie.**

◀ **Pitorescul, în Insula Mare a Brăilei, te întîmpină la fiecare pas.**

Roade bogate, pe măsura eforturilor, a muncii. În imagine, un aspect din timpul încărcării mecanizate a porumbului în șlepuri.

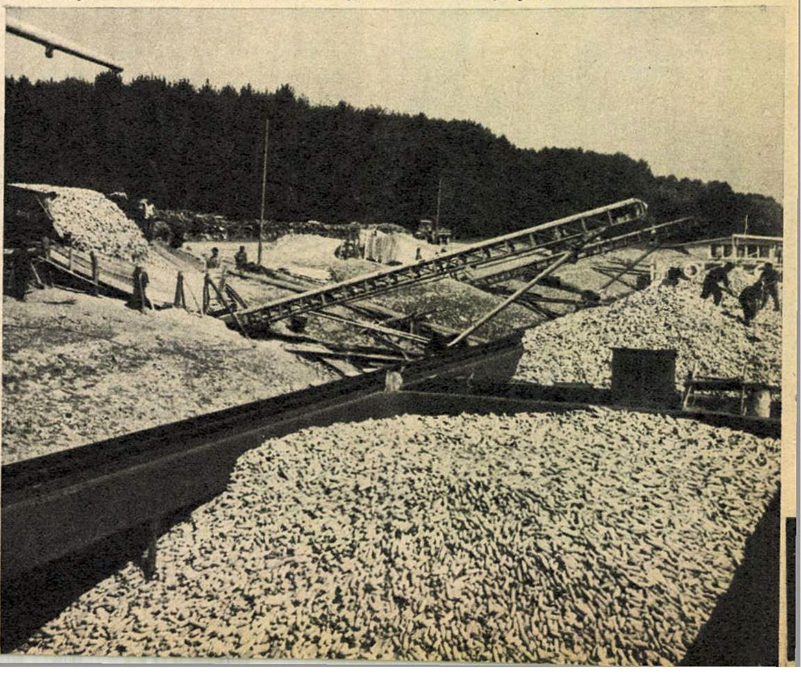

Stan Cosmeanu : Drum liber cutezanței!

Cristache Moldoveanu și... statul major al flotilei de pe Dunăre.

* * *

a timpului zăceau scufundate. Acum, grație planurilor îndrăznețe întocmite de comuniști, în mijlocul fluviului a apărut această insulă populată și împînzită de vaste turme de oi și cirezi de vite, lucrată cu aproape o mie de tractoare, dotată cu pompe de irigații capabile să propulseze debitul unui rîu ca Bistrița, împresurată de navele de marfă care îndeplinesc misiuni importante chiar și atunci cînd fluviul este asaltat de sloiuri. După ce flautele navelor au răsunat prelung, Cristache Moldoveanu și-a întors privirea spre sud, acolo unde Dunărea, acoperită cu sute de lumini, purta o adevărată diademă de briliante. Ca într-o ramă de oțel, insula era prinsă în arcadele podului rutier de la Giurgeni, care și-a încheiat formele suple în aceste zile de sfîrșit de cincinal. Omul de lîngă mine ținea să facă o legătură sensibilă între cele ce le văzusem pe pămînturile îndiguite și ceea ce se realizase tot pe Dunăre, grație efortului desfășurat de constructori, spre a transforma imperiul apelor într-un domeniu controlat de inteligența și puterea muncitorilor.

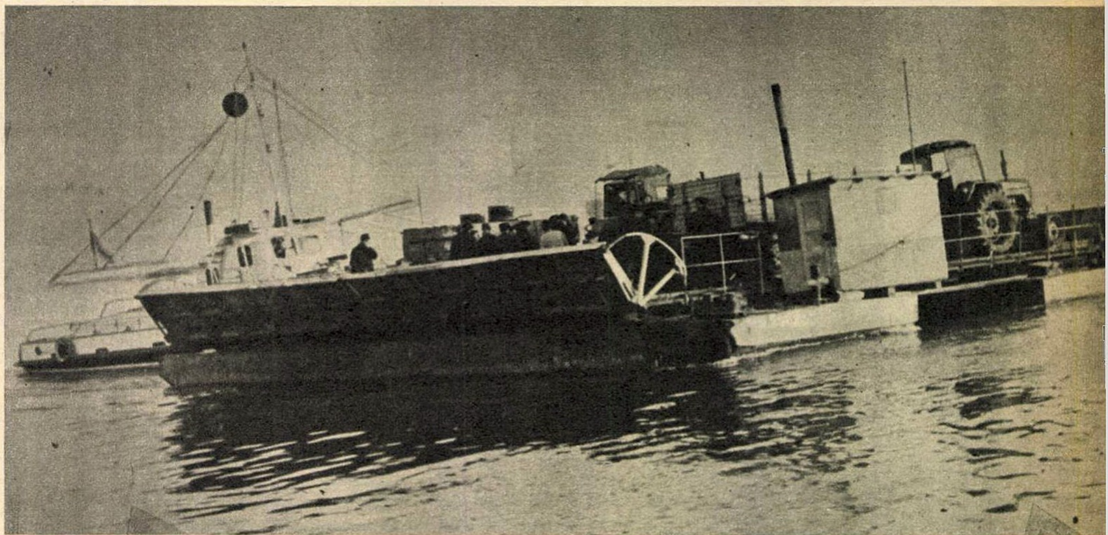

Entuziaștii

Se dă un cerc. Intr-un punct exterior se construiește un al doilea, secant cu primul. Se duc tangentele și se cere...

Dictarea continua rar. La tablă, Ionel Petrea mînuiește cu siguranță compasul, notînd în același timp datele necesare rezolvării. Profităm de concentrarea ce se citește pe figura fiecăruia dintre participanții la cercul de matematică al Școlii generale din Baldovinești, județul Brăila, și încercăm să descifrăm tainele superbei maturități de care au dat dovadă în momentele cînd furia apelor...

...aplicînd teorema diametrului perpendicular pe coardă, și ținînd seama de condiția dată de ipoteză, ajungem tocmai la egalitatea celor două arce de cerc. Quod erat demonstrandum.

Viorica Arin a încheiat demonstrația și cu zîmbetul pe buze evită «cursa» pe care, din bancă, Andrei Stan vrea să i-o întindă. Si ea s-a numărat atunci printre cei ce-au format **«grupa de intervenție»**. *A fost mobilizată de Georgeta Dumitrașcu, președinta unității de pionieri, și împreună cu Ionel Bănică, Marioara Capbun, Ionel Petrea, Săndel Roman, Andrei Stan, au reușit să impresioneze, și în același timp să-i «contamineze» pe toți cei din jur.*

...Să se aducă expresia la forma cea mai simplă și să se afle valoarea numerică.

Georgeta Dumitrașcu iese la tablă împreună cu Andrei Stan. Prima are zece la matematică, Andrei (deocamdată, ne asigură el) numai nouă. Au împărțit «cîmpul de luptă» în două — o linie albă separă cele două «tabere» — și cu viteza unui sprinter ce atacă recordul pe 100 de metri, pornesc să rezolve exercițiul-concurs. Atunci, în primele zile, au fost evacuați la Brăila.

Unde-s... patru puterea crește!

Cînd au revenit le-a fost greu să-și recunoască școala. Și fără nici o ezitare au hotărît că pentru ei vacanța va trebui să însemne nu numai joacă, ci și muncă. Apa se ridicase pînă peste un metru. Mulți colegi se odihneau în tabere. Membrii echipei de intervenție de la Școala din Baldovinești — aceiași copii ce ne încîntau astăzi printr-o siguranță demnă de cei mai harnici «pitagoricieni» — își găseau adesea timp să fie prezenți la școală. Și, parcă, datorită acestor ore de muncă joacă, distracțiile copilărești care urmau erau parcă mai frumoase.

...«Eveniment, probabilitate, proprietățile probabilităților» și «Sistemul de enumerație binar și aplicațiile lui la mașinile de calcul».

Se anunță temele viitoarelor «sesiuni de comunicări» ale cercului de matematică. Au trecut, cînd oare? cele două ore afectate cercului. Copiii — pentru că mai presus de orice au rămas copiii pe care-i știam și s-a făcut tot ce-i uman posibil pentru a-și păstra neîntinate minunatele calități ale vîrstei — își strîng caietele, se pregătesc să plece acasă.

Îi urmărim pe ulița satului. Un timp, discutînd probabil ziua de școală recent încheiată, se depărtează în tăcere. Apoi, prindem să distingem un zumzet care se amplifică, o cascadă de rîs și o bună dispoziție generală reverberează printre pereții caselor noi construite.

Și nimic nu ne împiedică să credem că «grupa entuziaștilor» ar fi, poate, numele cel mai potrivit sub care să-i recunoaștem pe acești «mari voinici» din comuna de pe malul Siretului.

A. RADU

Se dă un cerc și-un altul tangent...

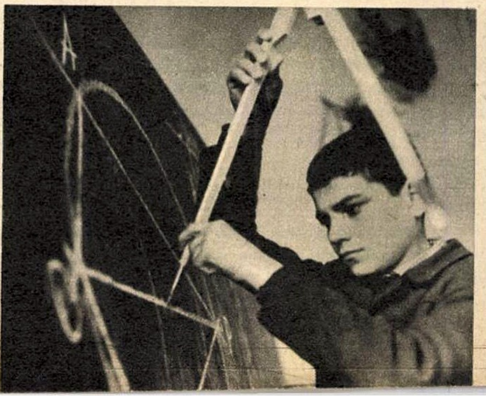

Pe locul întîi, Georgeta Dumitrașcu.

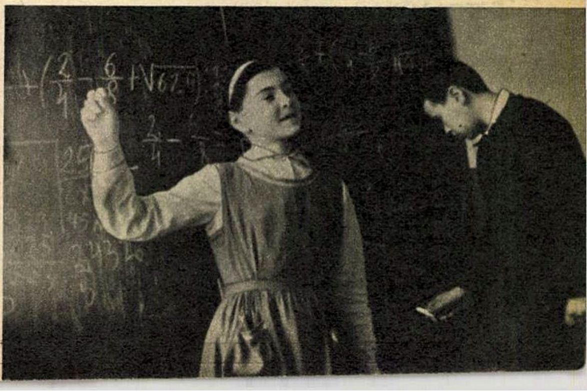

ASALTUL FORTĂREȚELOR DE PIATRĂ

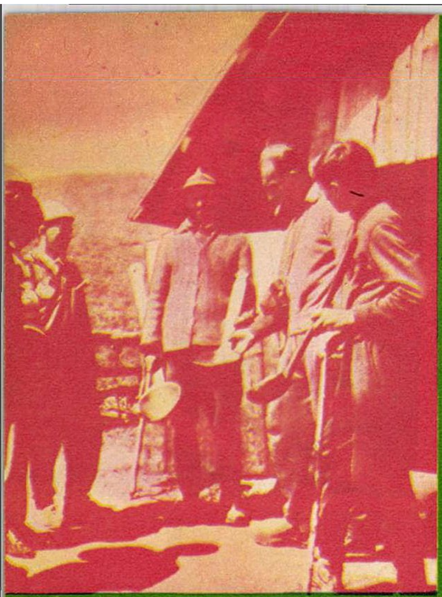

La stîna de lîngă Pietrele Doamnei.

Echipajul «**BEGA 1**» — comandant, profesor **IOAN DIHOR** — a fost format din următorii 10 pionieri: **IOSIF CĂRĂBUȘ**, căpitan: **CARMEN NEGOIU**, secund; **MONICA ȘINCA**, botanistă; **MELITA HORVATH**, zoolog; **MARIA CREANGĂ**, etnografă; **CĂLIN VASI**, hidrolog; **TIBERIU SUGHI**, istoric; **OVIDIU PREDUȚ**, geolog; **BENIAMIN GUIU**, meteorolog și **PETRU NAGHI**, bucătar.

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Cartografia își are legile ei și simboluri grafice convenționale ce le vom regăsi pe toate hărțile lumii. Dar există hărți, uzate pe la îndoituri de multă folosință, ce au însemnări făcute de tine, drumeț, ce n-au înțelesuri decît pentru tine. Și dacă alții citesc în dreptul simbolului respectiv «muntele Giumalău», pentru membrii expediției «Bega 1» *el are alt nume: «Muntele furtunilor» evocîndu-le lupta surdă cu șfichiul tăios al vîntului, cu ploile reci și înverșunate. Dar, poate am pornit cu povestirea prea din miezul ei. S-o luăm de la capăt, din acel început răcoros de august, cînd zece cutezători (4 fete și 6 băieți) de la Liceul nr. 4 din Timișoara, în frunte cu comandantul de echipaj, profesorul* Ioan Dihor *au pornit într-o călătorie de aproape 300 de kilometri să cucerească munții Rodeni, Rarăul și Giumalăul, precum și «Zimbrul de piatră» al Moldovei, Ceahlăul.*

Pe Giumalău, alături de cîinele Tulcu — interpretul cîinelui Lupu din filmul «Baltagul» după opera cu același nume a lui Mihail Sadoveanu.

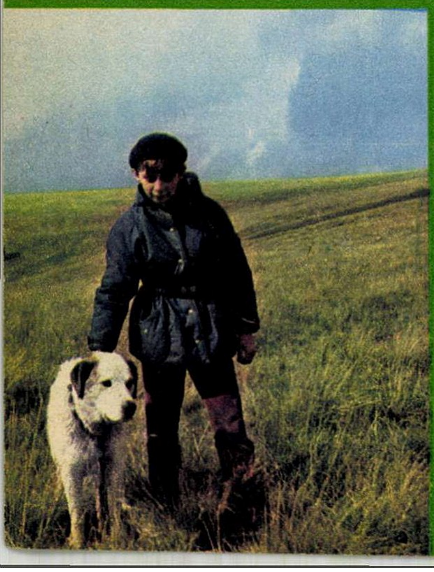

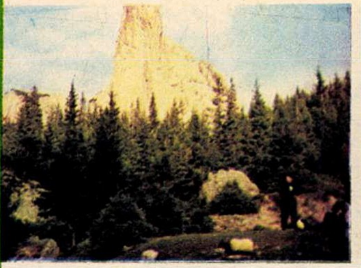

Cantonament lîngă Cîrlibaba.

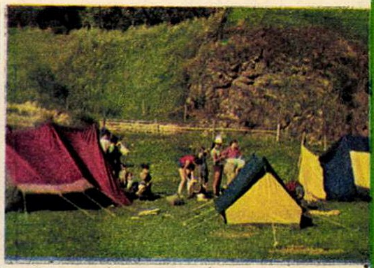

Popas pe valea Lalei.

ZĂPEZILE DIN MIEZUL VERII

Inăul — culmea bătrînilor munți ai Rodnei — pînă mai ieri era o abstracțiune, un semn pe hartă, cîteva rînduri în manualul de geografie. La 4 august 1970, ființa lui de piatră se însuflețește și chipul său dobîndește trăsături de neuitat. El îi întîmpină sever sub un cer încruntat. Urcușul e greu. Rucsacurile burdușite. Și totuși, asprimea primului contact se șterge curînd din amintire. Arcul maiestuos al amfiteatrelor glaciare, clădirile sculptate cu vigoare de ghețarii cuaternarului și iezerile albastre le încîntă ochii. Și inima. Săltîndu-se pe grumazul de stîncă al muntelui, lasă în urmă buna tovărășie a cetinei. Stînca e stearpă, lespezile pe care calcă sînt cu pete coclite de licheni și mușchi zgîrciți.

— «Parcă am fi undeva prin deșertul de piatră cutreierat de Winetou și Old Shaterhand»... Cine a vorbit? Căpitanul? Melita? Nimeni nu mai știe. Toți sînt absorbiți de frumusețea sălbatică a acestui ținut, aflat la hotarul înalt al cerului carpatin. Și pe drept cuvînt — ei se simt ca adevărați alpiniști ai unor spații necercetate. Pentru ei acesta este Necunoscutul.

În preajma lacului Lala, în acest miez de vară, Inăul le-a păstrat în cîteva cotloane neaua pură a iernii. O bătaie cu bulgări de zăpadă va fi consemnată în jurnalul de bord, oferindu-i-se tot atît spațiu — și nu puțin — cît și descrierii activității spornice a naturaliștilor din echipaj, care au adunat roci, flori și fluturi specifice Inăului.

ȚARA LUI SFARMĂ-PIATRĂ

Membrii echipajului «Bega 1» escaladează un perete abrupt — un dificil examen de dîrzenie și cutezanță — și ajung, în pofida oboselii și a vîntului tăios, pe creasta Inăului a cărui înălțime o citiseră doar pe hărți: 2 280 metri; un adevărat record pentru cei zece mici cutezători, dintre care prîslea, Petru — inspiratul meșter bucătar — are numai 12 ani. Privite de pe culmea de piatră a Inăului, terasele glaciare, tăurile albastre, evocă grandioasele procese naturale care au modelat această impresionantă față a muntelui. Imaginația cronicarei expediției, populată încă de eroii povestirilor de mai ieri, va îngloba toate toponimicile cunoscute ale acestei zone într-unul metaforic: Țara lui Sfarmă-Piatră. Albul zăpezilor ce se adună lîngă răcoarea iezerilor, florile roșii, albastre și galbene risipite prin verdele pal al ierbii, alcătuiesc într-adevăr un plai de basm pentru toți îndrăzneții ce se ostenesc să cucerească crestele, lumea încîntătoare a fortărețelor de piatră.

RECIFE CORALIERE PE VÎRFURILE CARPATINE

Calcopirita cu scînteieri aurii, mangan smolit la față, dolomite smulse din sedimentele mărilor de odinioară, fragmente din recife de coral, șisturi argiloase, bazalturi și calcare — iată doar unele din nenumăratele fragmente de roci ce le-au adunat în cursul celor 22 de zile de cercetare membrii echipajului. Aproape 100 de kg de rocă dusă cu bucurie în spinare, pe povîrnișurile cu grohotiș, pe creste de munte. Le-au cules din fortăreața Rarăului, în care Geo Bogza i-a călăuzit mai întîi făcîndu-le cunoscute «Pietrele Doamnei». După ce au escaladat Ceahlăul pe un traseu dificil, ei vor naviga, străjuiți de «Zimbrul de piatră», pe apele lacului de acumulare spre «portul» Bicaz, prilej de a cunoaște forța omului, opera construcției socialiste, care a înălțat uriașul stăvilar și cetatea luminii — hidrocentrala Stejaru.

Trecînd printre maiestuoasele Chei ale Bicazului expediția își va încheia drumul la Lacul Roșu, după trei săptămîni de captivante aventuri în lumea de baladă, sub arcul de lumină al Țării de Sus.

— Proiecte? le-a luat un interviu un corespondent voluntar al revistei «Cutezătorii».

— Studiem traseul viitoarei expediții, din 1971...

AUREL LECCA

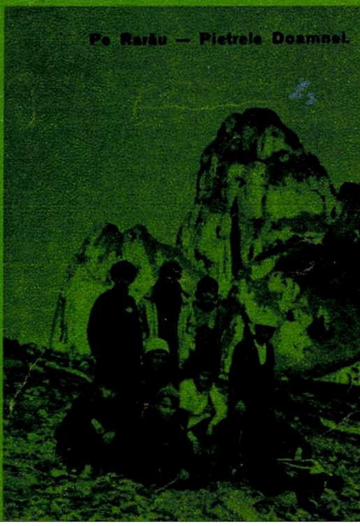

Pe Rarău — Pietrele Doamnei.

INTERVIUL NOSTRU CU ONI ROIHA

(URMARE DIN PAG. 3)

nizațiile zonale au aniversat ample «zile de naștere», constînd din întîlniri ale copiilor, membri sau nemembri ai Organizației, în cadrul cărora ei au avut posibilitatea să ia parte la numeroase și variate activități. În perioada estivală s-au organizat cinci tabere internaționale jubiliare. Toamna au avut loc manifestări multiple, iar în noiembrie, la încheierea anului jubiliar, a avut loc o «Săptămînă pionierească».

CUTEZĂTORII: Cum își petrec vacanțele colegii noștri finlandezi?

ONI ROIHA: În ultimii ani, în fiecare tabără pionierească de vacanță, în special în cele cu copii de peste 10 ani, a avut o activitate specifică. Probabil că această tendință datează din 1962, care a fost un an prin excelență turistic, desfășurat sub deviza «Să ne cunoaștem patria natală». În vara acelui an au fost organizate două mari excursii. Tabăra internațională «Pihkara», din 1968, a constituit prima experiență în ce privește organizarea de tabere cu un anumit profil de larg interes pentru copii. Tabăra a fost împărțită în 6 «sate», fiecare avînd un alt domeniu de activitate: tehnica, cunoștințele naturii, activitate nautică, sport și excursii, activitate culturală, ziaristică și radio. Din multitudinea de tabere organizate în cadrul acestui an jubiliar, 1970, una a avut un astfel de profil, alta a fost consacrată exclusiv activităților culturale, a treia sporturilor nautice, tabăra de munte septentrională a avut caracter turistic, iar «Keútele-palli» la care au participat și pionieri români, a fost o tabără pentru excursii pe biciclete. Programul fiecărei tabere pionieresti finlandeze cuprinde focuri de tabără, scrimă, înot, expediții, sauna (celebra baie finlandeză), tot felul de întîlniri. Taberele finlandeze tind să apropie cît mai mult copiii de natură, de aceea participanții lor sînt găzduiți în corturi. În activitatea acestor tabere sînt incluse, de asemenea, discuții pe teme sociale și politice. ca si alte activități judicioase, instructive si distractive.

CUTEZĂTORII: V-am ruga să ne vorbiți despre legăturile existente între Organizația pe care o reprezentați și Organizația pionierilor din R.S. România.

ONI ROIHA: În ultimul an, colaborarea dintre organizațiile de pionieri românești și finlandeze a cunoscut o amplă dezvoltare. O delegație românească, compusă din zece pionieri și un comandant de detașament vizitează Finlanda, iar finlandezii vizitează România. Ne-au vizitat, de asemenea, delegați ai C.N.O.P., La rîndul nostru, am fost reprezentați la acțiuni internaționale inițiate de C.N.O.P. precum și conferința internațională cu tema «Educația copilului în fața progresului stiinței si tehnicii contemporane». Relațiile de colaborare bilaterale au dobîndit un nivel ridicat și o bază solidă.

Există condiții favorabile pentru dezvoltarea în continuare a acestei colaborări, deși distanțele mari care ne separă limitează posibilitățile de schimburi de delegații. După părerea mea, colaborarea noastră trebuie extinsă și dezvoltată în așa fel de ambele părți, încît copiii, inclusiv cititorii revistelor «Raketti» și «Cutezătorii» să poată avea contacte cît mai multilaterale.

—REP.

Atelier literar

RĂSPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE POETUL
VIRGIL TEODORESCU

V.N. POPIN — Balș — jud. Olt

Nu există rimă albă, *ci vers alb (adică lipsit de rimă) sau vers liber. După cîte înțeleg din scrisoare, ți s-a părut că rima* lucrează *în detrimentul* înțelesului *și deci, pentru a-l da în vileag, ai «sacrificat rima». E o socoteală greșită, pentru că înțelesul unui poem nu e determinat de prezența sau absența rimei, ci de forța imaginii poetice orientată într-un anumit sens. Chestiunea versului liber sau versului rimat (lăsînd la o parte formele fixe care* s-ar putea *să încorseteze imaginea) — constituie, cred, o falsă problemă, sau, în orice caz, o chestiune secundară. Poeziile trimise sînt mai mult o dovadă de inteligență. Un mozaic, executat din crîmpeie de lectură. Alegerea acestor crîmpeie și ordonarea lor, denotă bun gust. Deocamdată nimic pentru tipar. Dar te rog să-ți continui exercițiile poetice și să mai trimiți.*

GHEORGHE TERZIU — Cărpiniș, jud. Timiș

Zici: «mă interesează linia de perspectivă literară, a mea». Eliminînd linia, perspectiva ni se pare a fi promițătoare. Aștept confirmarea. Așadar, mai trimite.

SILVIU GAVRILĂ — Tulcea

Poți să fii liniștit (sau neliniștit) pentru că poezia te vizitează în mod sigur. Și să știi că nu e de vină numai adolescența. Un singur sfat: nu te apuca să filosofezi cu orice preț. Ți-ai dat seama, firește, că imaginea este o idee cristalizată. Lasă, deci, imaginea să filosofeze. Reținem pentru acest număr poezia intitulată: «Viața».

DESPA C. LEONIDA — București

Și acum îți răspund foarte tîrziu, (ca de altfel și lui Terziu și celorlalți). În timpul verii activitatea «Atelierului literar» s-a întrerupt. Aceeași bună impresie. Scrie mai departe. Reținem pentru acest număr poeziile intitulate: «A încerca» și «Idol năruit».

GRIGORE IONAȘ — Ploiești

Porțile ți se deschid: sînt trei pași de dans, trei pași plini de grație. Dar mai departe? Nu știu încă. Aștept continuarea.

PAUL MODORA — Satul Braniște, jud. Dolj.

Fotografia o păstrez eu, în semn de amintire. Să știi, însă, că poeziile nu trec dincolo de proza rimată. Te sfătuiesc să citești. Citește-l pe Arghezi, pe Bacovia, citește-i pe poeții de azi. Ai să înțelegi poate, acum cînd ai paisprezece ani împliniți, că scriind: «Mă întorc acasă la ai mei, în viața de la țară. Unde găsesc lacul cu nimica schimbat», — spui un lucru care nu are în el nimic zguduitor. Ne intră pe-o ureche și ne iese pe alta.

Trebuie să simți poezia, înainte de-a o scrie. Citește, poate se schimbă ceva.

PETRU SCUTELNICU — Tîrgul Mureș

Mențin ce am scris, dar poeziile pe care mi le-ai trimis acum sînt prea încărcate. Ornamentația adjectivală depășește orice margini, degenerînd într-un parazitism verbal. Nici așa nu-i bine. Încearcă să concentrezi expresia, să o simplifici, și mai trimite. Ești pe cale de a cîștiga partida.

NICOLAE CĂPĂȚÎNĂ — Negoești, jud. Gorj

Te iau ucenic cu plăcere pentru că ai înclinații spre poezie. Dintre cele trimise mi-au plăcut mai mult: «Iarna», «Frumusețea», «Asfințire». Scrie așa, și mergi mai departe. Trimite.

Viața

Pași începuți cîte unul,
înșirați lîngă leagăn
pe o rază desprinsă din soare,
Pași coborîți peste firul de iarbă
albastru ca zarea verde ca marea
Pași aruncați peste lume,
lăsați să lovească pietrele drumului
sau grăbiți să găsească norocul
Pași tremurînd
Pași coborîți în abis
nemișcați,
Pași odihnind.

SILVIU GAVRILĂ

A încerca

Încearcă să vezi
Dacă în umbra pomului
Se ascunde cineva.
Încearcă să privești
După zidul dărîmat
Din mijlocul cîmpiei.
Încearcă să gîndești
După nașterea ta
Cine te-a cunoscut.
Încearcă să vezi
Dacă te poți strecura
În umbra pomului,
Dacă te poți ascunde
În umbra zidului,
Sau dacă poți fugi înapoi.

Idol năruit

Soarele a cunoscut
Povestea cu copiii,
Cu micii jucăuși.
Vîntul a auzit
Basmul cu vieți
Înălțate pe vîrfuri.
Pămîntul a ascultat
Răsuflarea veselă
A vieții lor
A susținut amintirea
Acelui idol,
Care acum e năruit
Peste rămășițele
Uitării.

DESPA C. LEONIDA

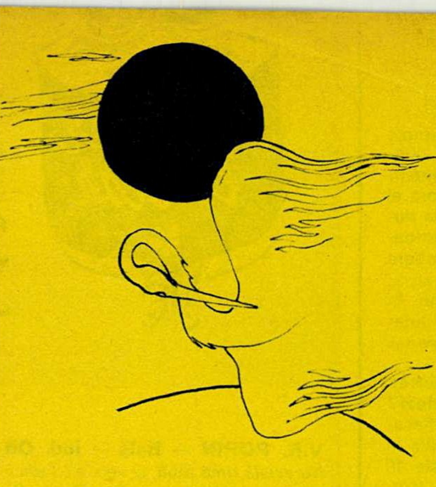

Desen: TRAIAN ALEXANDRU FILIP, cl. a VIII-a, Şcoala generală nr. 5, Bucureşti.

La 3 ani!

AMINTIREA MĂLINILOR

La ceasul acela de seară, în casa din Bucureşti, unde locuiesc acum părinţii şi surorile lui N. Labiş, stăm adunaţi în jurul mesei şi răsfoind filele unui album drag, retrăim momente din copilăria poetului.

Cu gîndul ne întoarcem la sătucul străjuit de munţi, Poiana Mărului, unde într-un început de iarnă — 2 decembrie 1935 — s-a născut N. Labiş.

Firul amintirilor se deapănă. Vocea cu tonalităţi grave a tatălui, învăţătorul Eugen Labiş, ne poartă într-un univers ca de baladă, la Mălini, satul copilăriei lui Labiş (vecin cu Poiana Mărului), unde toamna, boncănitul cerbilor pe imaşuri trezeşte tăcerea, unde iarna pe crestele munţilor stăpînesc albe şi grele zăpezi, iar primăvara fluierele şi cavalele vestesc că din nou viaţa începe pe munte.

Cînd avea aproape 2 ani, împreună cu tatăl său a plecat în prima sa călătorie prin munţi. Roibu, calul îndrăgit l-a purtat prin codrii adînci şi întunecaţi ai Stînişoarei, copilul se vedea atunci asemeni voinicilor din poveste.

Zburdălniciilor copilăriei, jocurilor cu sora şi prietenii de vîrsta lui, scrînciobului agăţat în cireşul din curte sau zborului vijelios cu sania pe panta Runcului li se adaugă mai apoi poveştile de seară ale tatălui: «Capra cu trei iezi», «Scufiţa roşie». Tot ceea ce i se povestea era trecut prin filtrul gîndirii, se bucura atunci cînd învingea cel lovit de soartă.

A început să descifreze slovele scrise în cărţi încă de la vîrsta de 5 ani. Primul său dascăl a fost un prieten, Vasile Grigoroaie, şcolar în clasa a II-a, ne povesteşte mama. De la el a învăţat buchiile şi a început apoi să lege cuvintele, să descopere ce era scris în cărţile cu poze. Mai tîrziu şi-a alcătuit prima sa bibliotecă pe care o ţinea cu mare grijă. Îşi lega singur cărţile şi avea un catalog de titluri. A învăţat să scrie foarte repede.

În primii ani de şcoală mama sa, Profira Labiş, strănepoată a lui Creangă i-a fost învăţătoare. Ne povesteşte că ştia abecedarul din scoarţă-n scoarţă. Uneori era nevoită să-i treacă cu vederea

NICOLAE LABIŞ

Acel ied gingaş şi năzdrăvan, după care toată viaţa au să mă doară braţele că a intrat în neant, a fost, după felul de a simţi al inimii mele — POET: încărcat pînă în vîrful unghiilor de mesajul, ritmul şi lumina poeziei aşa cum cochilia scoicii e încărcată de vuitul mării. Dar în cîntecul lui Labiş era investit cu valenţele poeziei un lucru ceva mai nuanţat şi mai aproape de oameni, de oameni în general şi de români mai cu seamă, decît foşnetul mării, şi anume acela al pădurii. Amintirea — extrem îndepărtată — a plajelor primordiale se iveşte mai rar, pe treapta nostalgiilor cosmice, dar amintirea pădurii e încă foarte vie şi alcătuieşte una din componentele sufletului românesc colectiv. Pădurea, puternică, bătrînă şi protectoare, şi în acelaşi timp plină de infinite gingăşii, a fost leagănul poporului român şi, cu toate că au trecut o mie de ani de atunci, lucrul acesta nu se uită.

Pădurile Moldovei mai ales par a-şi prelungi în mod deosebit ecoul în sufletul celor ai căror strămoşi le-au ascultat, timp de generaţii şi de veacuri, freamătul. Nicolae Labiş a fost un pui de om, cu sufletul şi înfăţişarea unui pui de căprioară din pădurile Moldovei, deschizînd asupra lumii ochi mari, catifelaţi, de o cutremurătoare gingăşie şi naivitate. Din uimirea, spaima şi bucuria acestei fragile vietăţi a pădurii venea prospeţimea versurilor lui şi neînchipuit de argintata lor sonoritate...

GEO BOGZA

Împreună cu Tudor Arghezi

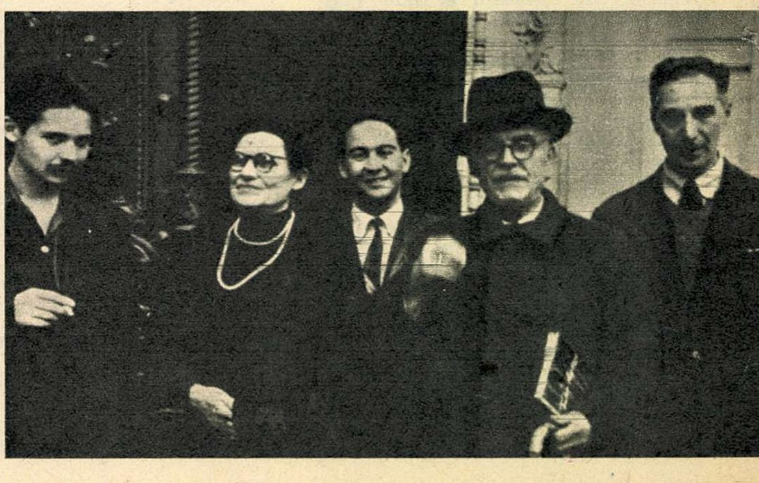

Împreună cu părinții și Marga.

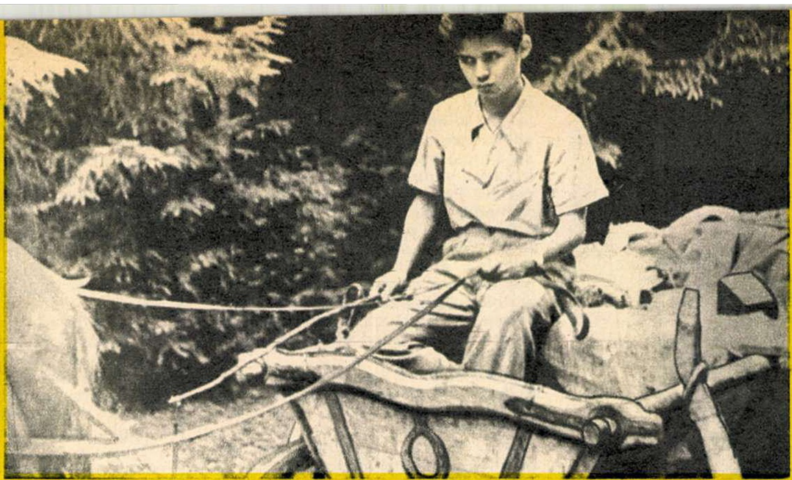

În drum spre Stînișoara.

Elev la Fàlticeni

- *fragmente* -

«Într-o bancă din față, unde l-am văzut pentru prima dată pe școlarul Labiș, mi-a atras atenția înainte să-i fi cunoscut numele și nici aptitudinile: un cap de expresie cu trăsături sculpturale, aproape feminine, luminat de forța ochilor iscoditori, mereu parcă în căutare de nou.

Disciplinat, de o rară politețe, însetat de a cunoaște, s-a remarcat repede, oferind de la început promisiunea unui elev eminent, nedezmințită în toată școlăria

AUREL GEORGE STINO

(CONTINUARE ÎN PAG. 10)

o anume indisciplină, faptul că pe lîngă abecedar aducea cu el în clasă cărțile îndrăgite din mica lui bibliotecă «Goangă și Tîrlică» sau «Motanul încălțat». La Anul Nou se făceau serbări, iar Nelu era sufletul lor. Recita poezii, interpreta roluri din mici piese, și dădea chiar indicații regizorale celor care «nu interpretau bine». Tot mama, văzînd aplecarea sa spre literatură și intuind la fiul său harul poeziei, l-a încurajat și l-a îndemnat să scrie. S-au ivit astfel primele poezii despre sat, despre fetele și flăcăii de acolo. Avea 13 ani cînd și-a alcătuit prima sa carte de versuri legînd-o în coperți și ilustrînd-o. Foarte tînărul poet de atunci își intitula volumul «Sătucul dintre brazi».

Multe însă dintre primele sale poezii s-au pierdut, căci a venit războiul, care a obligat familia să părăsească pentru un timp Mălinii. În sufletul lui plin de candorile și frumusețile copilăriei a pătruns brutal zgomotul surd și întunecat al războiului:

«Au venit alămurile în clopotnițe sus
Și ca un vînt trecea prin sat mobilizarea».

După spaimele războiului și ale refugiului a urmat întoarcerea la Mălini. Lumina bucuriei a început să strălucească din nou în casa familiei Labiș. Departe de satul natal, băiatul de-o șchioapă suferise de dor. Petrecuse multe ceasuri cioplind păpuși din lemn pentru surioara lui, Marga. Păpușile i se păreau fetiței bătrîne și urîte. La întrebarea ei, de ce sînt urîte, băiatul a replicat: sînt așa pentru că le e dor de-acasă. Era evident, copilul își căuta o modalitate de exprimare a sentimentelor ce-l încercau.

Despre acele zile ale întoarcerii acasă ne povestește Marga, sora lui. De altfel ea este aceea care în copilărie i-a fost necontenit în preajmă. Cu ea a cutreierat ulițele satului, a bătut potecile pădurii cățărîndu-se în copaci. Împreună au întocmit misterioase bordeie în desișuri de codru, ascunzători bune pentru povești și citit.

«De cînd mă știu copil, iubeam pădurea.
Și mierlele și vulturii din nori».

— Pădurea exercita o atracție fascinantă asupra lui încă de cînd era foarte mic, ne spune Marga. Găsise un loc pe o creastă de munte străjuită de copaci ca o intrare printr-o poartă. O numise «gură de rai» și acolo pășeam într-o tăcere adîncă, smerită.

Cu Dorina, mezina familiei, pe atunci o fetiță care abia făcea primii pași, poetul se purta cu o delicatețe și cu o atenție de-a dreptul mișcătoare. Ea mai păstrează și acum cărțile și păpușile cumpărate de fratele ei cu primii bani cîștigați, precum și scrisorile pe care i le adresa. La Mălini mai există și acum leagănul pe care îl meșterise Nicolae Labiș cu mîinile sale dibace. Dorina era mică, dar amintirea sărbătorilor de iarnă, cînd Nelu se întorcea acasă în vacanță, bucuria cu care el împodobea pomul de iarnă, sînt amintiri care pentru totdeauna s-au înscris în memoria inimii.

«Iar brazii, doamne, brazii din cer furară stele.
În crengi și le-agățară, și-au coborît din munți».

Și mai erau oameni de zăpadă pe care-i făcea anume pentru Dorina.

Ultimul pe care l-a făcut, în ultima vacanță la Mălini, l-a ridicat chiar în fața ferestrei. Avea un cap uriaș. Cînd după cîteva zile s-a topit, Nicolae s-a întristat foarte tare, iar surioara văzîndu-l a început să plîngă...

Răsfoim albumul de familie. Alte și alte momente din viața poetului se succed. În casa bucureșteană a familiei Labiș dăruie în fiecare colț amintirea Mălinilor. Afară, vîntul de toamnă aleargă în neștire «Și înghețate colburi pe vînt se zbat mereu».

Poetul ar fi avut astăzi 35 de ani. A murit cînd avea «20 de ani și încă unul»

Redactorii paginilor
B. CARAGIALE

Interlocutorii noștri: familia Labiș — părinții și cele două surori, Marga și Dorina.

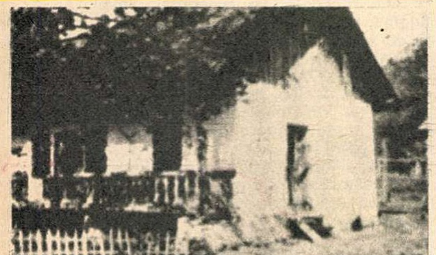

Casa părintească din Mălini.

«...NICOLAE LABIȘ A EVOCAT ORORILE RĂZBOIULUI, COPILĂRIA SĂRACĂ, FOAMETEA, PE TATĂL RĂSPÎNDIND «SCÎNTEIA», PĂDURILE NATALE ÎN CARE VÎNĂTORUL ÎȘI CAUTĂ DIN PENURIE HRANA. A EVOCAT PARTIDUL, LUPTA COMUNIȘTILOR. TEMELE SÎNT, PRIVITE DE SUS, SOCIALISTE ȘI COMBATIVE. SETEA SA DE VIAȚĂ ÎL AȘAZĂ FĂRĂ DISCUȚIE PRINTRE POEȚII VREMURILOR NOI»...

GEORGE CĂLINESCU

«A FOST NU NUMAI UN POET AL ȚĂRII LUI, AL NATURII ȘI TRADIȚIILOR EI, AL TIMPULUI REVOLUȚIONAR PRIN CARE A TRECUT, AL PRIMELOR IUBIRI. A FOST O CONȘTIINȚĂ.»

TUDOR VIANU

«...PRIN VARIETATEA ȘI FRUMUSEȚEA EXPRESIVĂ A FORMELOR POETICE FOLOSITE, CU RITMURI ÎNVĂȚATE DIN HORĂ, DIN DANS, LABIȘ A LĂSAT ÎN URMĂ-I O POEZIE DE FĂGĂDUINȚI GENIALE.»

ZOE DUMITRESCU - BUȘULENGA

Desen: *ELENA PANTILESCU, cl. a VI-a, Școala generală nr. 1, București.*

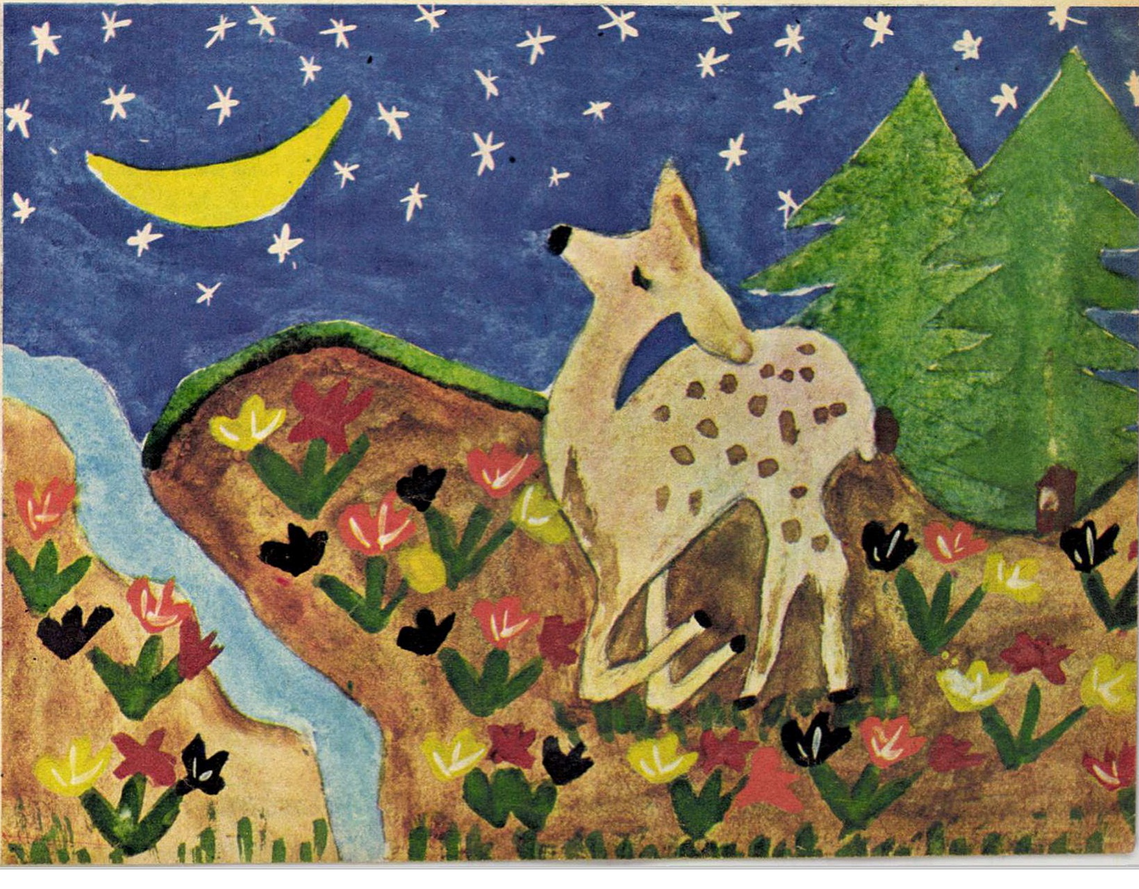

Desen: CLARA SURUGIU

PĂMÎNTUL SE LEGĂNA DULCE

POVESTIRE DE ILIE TĂNĂSACHE

In copacul de deasupra — un plop subțire, cu ramuri fragede — dimineața de toamnă răvășea frunzele bătînd spre verde-palid, calm. De pe pătura așezată la rădăcina plopului, Crăiță privea cum tata se depărtează pe cîmpul deschis, dintre blocuri. Mai avea puțin pînă să ajungă la linia ferată ce despărțea locul viran în două...

— Strigă-l încă o dată, se rugă Crăiță.

— La revedere! La revedere!...

«La revedere!» fluieră parcă și tramvaiul ce arcuia remorca la curbă pe liniile lucind — strălucind.

De la locul lui Crăiță privea cum se topesc mai întîi gleznele tatii înghețate de depărtare. Apoi, picioarele pînă la genunchi.

— A ridicat mîna! A ridicat-o! se bucură Ducu.

Depărtarea îl îngropase pînă la brîu.

— Am văzut ridicînd mîna stîngă.

— Ba dreapta.

Crăiță vru să strige *stînga*, dar tăcu. La urma urmei Ducu nici nu învățase să deosebească dreapta de stînga la un om privit din spate. Era atît de mic.

— Urcă-te pe cărămida aceea, îl sfătui Crăiță de pe pătura unde se odihnea. Așa făcea și el diminețile. Se urca mai întîi pe o cărămidă. Cu cît tata se depărta mai mult, cu atît și el se înălța o dată cu cărămizile strivite sub tălpi. Cînd tata, în drumul lui spre fabrică, se apropia de linia ferată, se urca iute în copac.

«Nu-i frig acolo, sus? întreba neliniștit Ducu.

«Privesc atît de departe!...»

«Îl vezi și acum?»

«Parcă ar fi la doi pași»

«Nu te amețește plopul?»

«De loc. Urci și tu? Hai, hai repede...»

«Nu, lasă, nu»...

Lui Ducu îi era frică de plop. Crescuse atît de nerăbdător, atît de lacom! O dată chiar l-a visat ca pe un balaur. Țîșnea furios din pămînt. Urca, urca și nu se mai termina urcînd. Crengile de fier se atingeau și vuiau. Frunzele ascuțite parcă erau niște cuțitoaie lungi, prelungi. Iar trunchiul — greu, apăsa pămîntul în jur, îl obliga să crape în prăpăstii adînci spre care galopau razele soarelui să ajungă marginea adîncului. Dar nu izbuteau pentru că le ieșea în cale întunericul. Pomul-balaur se clătina urcînd, pămîntul — cu case, cu linia ferată, cu tramvaie, cu păsări și furnici speriate — se clătina și el și Ducu s-a trezit plîngînd, amețit de legănarea din vis, buimăcit de sunetele crengilor de fier ale plopului-balaur. Tot îl mai zărești? întreba mereu Ducu. «Tot». Mai trecea ce mai trecea și iar: «Chiar și acum?» «Chiar».

Legănat de crengi, ridica mîna privind dincolo, departe, peste linia ferată. În clipele acelea Ducu ar fi vrut ca pomul să urce, să urce ca în vis pomul balaur. Să urce și pe Crăiță, pe crengi, pînă la ultimul etaj al blocului, pînă dincolo de bloc să vadă tot orașul, fabrica tatii, alte orașe, și păduri, tot pămîntul cu munți și oceane, cu vapoare pînă departe, hăt, la casa bunicii.

Privit de aici, de jos, plopul era același, doar cu frunzele mai aproape de clipa desprinderii de pe ramuri. Tata se apropiase de calea ferată. Părea îngropat pînă la umeri în pămînt.

— Tu cît îl vezi, Ducule?

— De la genunchi în sus.

— Mai așază o cărămidă.

— O să pun două, să-l văd mai bine.

Cocoțat pe trei cărămizi Ducu țipa cu glasul lui subțire: «La revedere! La revedere!»

Zidurile albe, netede, cîmpul întins, liniile șlefuite de roțile pline de neastîmpăr ale tramvaiului, sîrmele troleibuzului, cu sunete ce alergau înaintea mașinilor încărcate, plopul cu ramurile fragede strigau în cor: «La revedere! La revedere!» Pe cărămizile lui, Ducu se clătina fricos, parcă bătut de o furtună puternică ce amestecă copacii, străzile, firele de iarbă, vorbele copiilor.

— Acum nu mai văd decît un punct — zise Crăiță,

— Atît? se miră bucuros Ducu. Uite brațele. Uite și umerii...

— Ce culoare au brațele, umerii?

— Totul *e vopsit* într-o singură culoare. Numai una singură, se arătă Ducu nedumerit... Dar, uite, acum îl văd bine, bine.

— Pentru că urcă pe linia ferată... Apoi, va trece în partea cealaltă.

— Mai pun cărămizi și-i fac cu mîna.

— Poți să pui. Linia e înaltă, o să-l ascundă.

Tata s-a oprit și le-a făcut încă o dată semn. Apoi s-a uitat în stînga, în dreapta, deși nu venea nici un tren, și a început să coboare.

— Nu-l mai văd de loc, zise Crăiță.

— Il văd pînă la brîu, se fălea Ducu.

Sus, plopul era învăpăiat de lumina bogată a soarelui, a zilei.

Linia ferată era un dig înalt acum. Un dig ce ascundea pomi, case, stîlpi de telefon, aleea betonată cu oameni mergînd în drumurile lor. Crăiță vedea toate acestea cu ochii închiși.

— La capătul aleii, la colț, e un stîlp mare, mare, de fier. Chiar în fața unei case vopsite cărămiziu. Acolo...

— Care stîlp? Care casă?...

— ...acolo o să ne facă iar cu mîna.

— Vezi cai verzi pe pereți, se înfurie Ducu.

Plopul de lîngă ei suna ocrotitor, să-i împace.

— O dată m-am urcat pe ramura cea mai de sus, spuse Crăiță. Dar mai mult de atît n-am văzut.

— Niciodată n-am putut suferi copacul ăsta — îi răspunse Ducu. E atît de înalt!...

— De-ar bate vîntul mai tare. Să plece crengile, să răspundă ele la semn.

Frunzele abia se mișcau însă. Ducu se măsură din priviri cu plopul.

— Dacă... dacă n-ar fi atît de mare...

— Sus te leagănă frumos, îl ademeni Crăiță...

— ...și uite cît e de drept...

— Te știi strîns cu o mînă. Cu cealaltă faci semn. Nu se poate să nu te vadă... Pe mine cum mă zărește?...

— ...și-i lucios. Parcă dat cu lac. Pui piciorul și aluneci.

— Greu e pînă la prima creangă. Apoi, urci ca pe treptele unei case.

— Nu pot!

— Sus, totul zbîrnîie...

— Nu vreau... Mi-e frică...

— Tata mai are puțin și ajunge la casa cu stîlpul de fier... Și nu bate pic de vînt... Măcar ramurile să-i facă semn...

Ajută-mă! Mă ajuți? țipă Ducu galben, tremurînd de frică și ciudă.

— Te ajut. Desigur. Te ajut!...

— Crengile tremură, șopti Ducu cu glasul frînt.

— Vorbesc. Urcă mai sus și ascultă-le...

— Linia ferată e mică acum. Nu mai e un munte...

— Se văd copacii?

— Și aleea. Și...

— ...și casa cărămizie, și stîlpul...

— E înalt, foarte înalt. Uite-l și pe tata. Uite-l!

— Ridică mîna! Strigă!...

— E doar un punct. Ce mic! Un singur punct. Se mișcă...

— «La revedere!» «La revedere!» strigă de jos Crăiță.

— «La revedere! La revedere!» țipă plîngînd de bucurie Ducu din plopul atît de supus și liniștit acum.

Striga bucuros, viteaz, și crengile strigau și ele. Zidurile albe ale blocurilor, netede și albe, liniile lucioase ale tramvaiului, văzduhul adînc și curat, cu multe sunete, soarele mare, rotund și cald, pămîntul ce se legăna dulce, toți copacii înalți, buni și cuminți strigau o dată cu Ducu către punctul mișcător ce coti deodată după casa depărtată și cărămizie.

Elev la Fălticeni

(URMARE DIN PAG. 9)

Împrăștia în jurul său simpatia și interesul, păstrînd o modestie plină de rară distincție tinerească.

……

Nicolae Labiș a frecventat regulat cursurile liceului din Fălticeni începînd cu clasa I (1946-1947) și terminînd cu clasa a IX-a (1950-1951), clasa a X-a o începe la Fălticeni, transferindu-se din ianuarie 1952 la Iași, la Liceul «M. Sadoveanu»: revine la Fălticeni pentru a trece în 1954 o diferență și examenele clasei a XI-a fără frecvență, obținînd maturitatea în sesiunea august 1954. Elevul eminent care a fost Nicolae Labiș arată că din primii ani îmbina armonios străduințele pentru toate disciplinele, cele literare, științifice și artistice, păstrînd, de asemenea nota maximă la conduită. Elevul cu note mari la limba română, istorie, geografie, franceză, rusă prezintă aceleași maxime la științele naturale, fizică, chimie, chiar și matematici; este evident că științele îi atrag și-l interesează, modelîndu-i într-un fel cugetarea alături de literatură.

N.R. Extragem mediile pe obiecte ale elevului Nicolae Labiș:

Clasa a VII-a 1948-1949: Limba română 10; Rusa 9; Istoria 10; Geografia 10; Constituția 9; Matematica 9; Fizica 10; Chimia 10; Șt. naturale 10; Ed. fizică 9; Muzica 9; Desen 10; Aplicații practice 7; Purtarea 10; Media generală 9,43.

Elevul Nicolae Labiș era impresionat de amploarea amintirilor cărturărești locale. O dată mă întreba, cu sfioșenia sa obișnuită, în ce săli de clase învățase pe vremuri M. Sadoveanu, fostul școlar de la «Alecu Donici». Încîntat de indicațiile primite, opinià cu seriozitate că acele săli au devenit «istorice».

……

Într-o duminică frumoasă de toamnă m-a rugat să-i indic un itinerar Creangă și Sadoveanu la Fălticeni; a plecat singur în pelerinajul său literar cu «Anii de ucenicie» și «Amintirile» în buzunar. A doua zi mi-a povestit, transfigurat, cele văzute: «Numai privighetorile nu le-am putut auzi și ce fericit aș fi fost dacă maestrul, ca prin minune, ar fi apărut prin livadă», rosti tînărul cu zîmbetul său atît de semnificativ. Mai tîrziu, prin 1955, după ce a hoinărit pe potecile sadovenești, fălticenene, va rosti cu sinceritate înfrățită cu entuziasm:

«El pentru mine-i apa vrăjitelor fîntîni. Îl voi slăvi în cîntec cum pot slăvi doar luna, iubindu-l ca pe munții, natalii mei bătrîni». (Din poemul «Mihail Sadoveanu»).

LA MASĂ

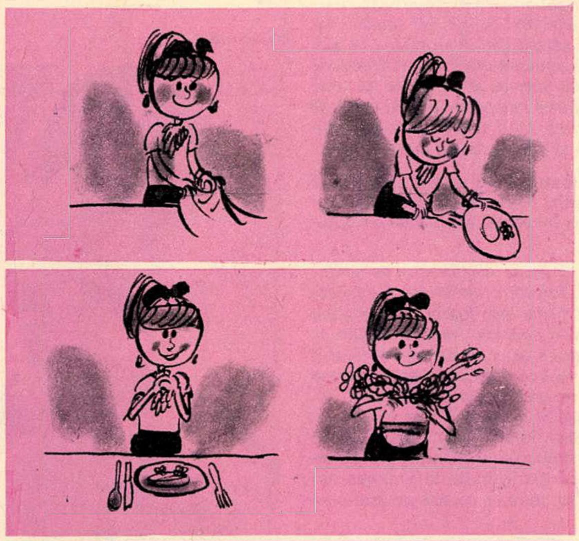

Mama se va bucura, dacă venind de la serviciu va găsi masa pusă. Dovedește-i și în această împrejurare gustul tău estetic. Îngrijește-te ca fața de masă să fie curată și apoi așază farfuriile și tacîmurile după următoarele reguli: farfuria în față, în stînga ei furculița și în dreapta cuțitul urmat de lingură. Nu uita cana de apă, paharele, solnița și coșulețul de pîine. Un vas mic, cu cîteva flori, aduce o notă de veselie.

O masă frumos aranjată creează bună dispoziție tuturor din casă.

Știați că *...lingurile și furculițele au început să fie folosite abia din secolul al 13-lea și al 14-lea?*

...în timpul Renașterii s-au introdus la mese solnițe, sticle, pahare care erau adeseori adevărate opere de artă?

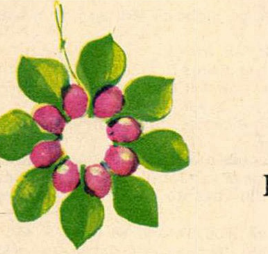

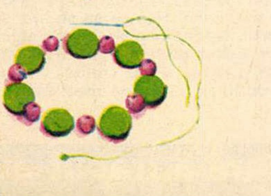

PODOABE PENTRU POMUL DE IARNĂ

Cu mărgele și bucăți de fetru sau stofă, colorate, sau chiar finet apretat, puteți să lucrați aceste podoabe pentru pom.

Într-unul din numerele viitoare veți găsi modele pe care să le lucrați din ghindă și bucăți de plută.

JURNALUL OLGUȚEI

Extraordinar! De o jumătate de ceas tot răspund la scrisori și abia acum observ că mi s-au terminat toate timbrele. Nu mai pot expedia nici un răspuns prin poștă. Păcat! Mai aveam doar cîteva. Dar... ce-ar fi să le răspund chiar aici, pe loc? Sînt sigură că voi, care ați primit deja scrisorile mele, nu veți avea nimic împotrivă.

Scriu, așadar, pentru:

PUIA BĂNCILĂ — București. *Ura! După multe căutări am găsit. Cartea pe care ți-o dorești atît de mult se intitulează «Colț alb» de Jack London și o găsești la «Librăria copiilor», vis-a-vis de Magazinul Polar, pe Bulevardul Magheru.*

DELIA PASCU — Medgidia. *Poți să fii bucuroasă. În numărul acesta, în pag. 8—9 găsești multe însemnări interesante, necesare șezătorii voastre despre poetul Nicolae Labiș.*

Și acum, dragele mele, nu vă supărați, dar trebuie să răspund și cîtorva... băieți. Vă mărturisesc că de cîteva zile băieții mă «asediază» cu scrisorile lor. **GHEORGHE OLARU** din Hangani-Bacău *și* **STELIAN MIHU** *din* Pucioasa *îmi scriu: «...vrem să fim și noi prieteni ai paginii fetelor. Și mai mult,* **MARIAN PĂDURARU**-București, **PETRICĂ BOTEA** *din* Zărand-Arad *și alții ne cer: «...un colțișor din pagina fetelor sa fie și pentru băieți sau chiar o pagină, din cînd în cînd. Să fie cu schimbul, o dată pagina voastră, a fetelor, și o dată a noastră...» Dragi prieteni, nu pot hotărî singură. După cum știți pagina este a fetelor nu a Olguței. Dar, cu siguranță, fetele îmi vor scrie ce părere au și vă voi răspunde cît de curînd.*

Pînă atunci, mă grăbesc să mulțumesc pentru scrisorile frumoase și pline de căldură primite de la noile mele prietene: **MARIA PANEA**, Săvinești-Neamț, **FILOFTEIA VASILICA**, Cuza Vodă — Ialomița, **RODICA PAVEL**-București *și altora care mi-au trimis prima scrisoare.*

Olguța

PENTRU CARNAVAL
Daniela vă recomandă

Tînăra actriță Daniela Anencov, de la Teatrul pentru copii «Ion Creangă» este una dintre bunele prietene ale paginii fetelor.

— Cînd eram pionieră, ne-a spus Daniela, am purtat la carnavalurile de Anul Nou costumele pe care le vedeți în pagina de față și pe care, la rugămintea mea, le-a desenat creatoarea de modele Aristia Manea.

Priviți! Costumele sînt simple și de loc costisitoare. La «Domnișoara catalog» aplicația de note, își amintește Daniela, am făcut-o pe o rochie ceva mai lungă. Trăsătura originală a costumului o dă tichiuța, care mi-am confecționat-o din carton și pînză. În alt an mi-am făcut un costum de astrolog: o rochie lungă din pînză albastră. Aplicațiile de aștri le-am făcut tot din pînză, felurit colorată. Costumul de indian este alcătuit dintr-un pulover negru și ciorapi negri cu pantaloni. Fusta și colereta sînt din pînză verde apretată, penele din carton colorat. Poate că din aceste 3 modele pe care le-am purtat și eu cînd eram de vîrsta voastră, veți alege unul.

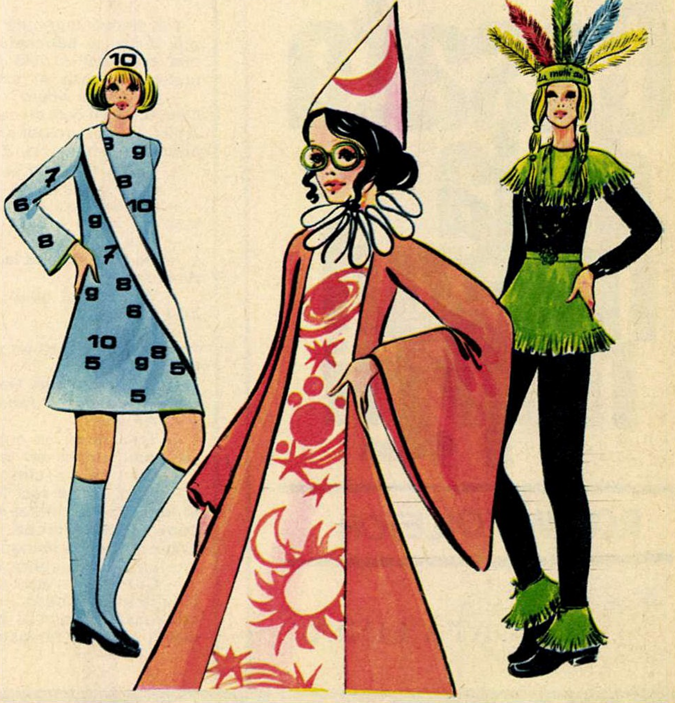

• La început, mi-a făcut o impresie grozavă • Dacă s-ar controla mai mult, ar fi un băiat minunat • Avem unul despre celălalt • părere foarte bună • Mai suflă uneori, dar nu e grav • Știu că sînt un băiat capabil.

ANCHETA „CUTEZĂTORII"

NOI DESPRE NOI!

DORINA TĂNASE

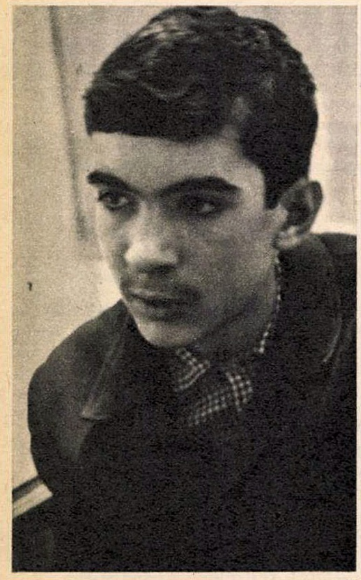
GABRIEL GLIGOREA

DAN PAUL: *Il cunosc încă de cînd s-a închegat colectivul nostru, adică din clasa a V-a. De atunci am avut ocazia să-mi schimb de cîteva ori opinia despre el. La început, mi-a făcut o impresie grozavă. Pe parcursul anilor am observat că este caracterizat de anumite contradicții: este un băiat foarte inteligent, foarte capabil, dar asta nu-l împiedică să fie preocupat de faptul că ar fi persecutat de profesori; de aici (lucru inexact, de altfel) se explică și indisciplina lui la anumite ore. Își ajută colegii și nu se întîmplă să-l soliciți cu vreo problemă pentru ca imediat să nu-ți dea tot concursul. Cred că prieteniile lui, din afara școlii, nu sînt cele mai potrivite. Am încercat să stau cu el de vorbă, dar fără rezultat: sîntem firi cu totul diferite: are evidente înclinații tehnice (construiește tot felul de motoare) și citește foarte mult.*

Înregistrăm fiecare cuvînt al interlocutorului nostru. Este primul din grupul celor patru «referenți» și singurul martor al discuției — a cărei principală condiție este sinceritatea — este fotoreporterul care încearcă să prindă unghiurile cele mai bune.

DORINA TĂNASE: *Il cunosc din clasa a V-a. Este un băiat destul de silitor, uneori învață, alteori nu. Cam răspunde tovarășilor profesori, rîde în ore. Cîteodată este mai prietenos, alteori ne mai scapă cîte un ghiont (dar asta foarte rar). Își ajută colegii la anumite materii. Nu aș putea spune că am o impresie formată despre el, e atît de schimbător că reușește să mă uimească. Dacă s-ar controla mai mult, ar fi un băiat minunat. O dată mi-a făcut o vizită acasă: a fost complet altfel decît în clasă — mai serios și mai deschis, în același timp. Cred că nu are prietenii cei mai potriviți.*

Cei cinci (patru + «subiectul» nostru) sînt elevi în clasa a VIII-a A a Școlii generale nr. 9 din Sibiu. I-am ales absolut întîmplător, fără să-i fi cunoscut vreodată, și le-am cerut să ne ajute în a răspunde la întrebarea «**Îmi cunosc într-adevăr colegul? Dar pe mine?**» «Depoziția» fiecăruia în parte le-a rămas necunoscută pînă la sfîrșit: asta este explicația izolării, *între ei, a celor pe care i-am solicitat.*

ADRIAN GHIGULEA — *Il cunosc din clasa I, chiar dacă n-am fost colegi.*

DAN PAUL
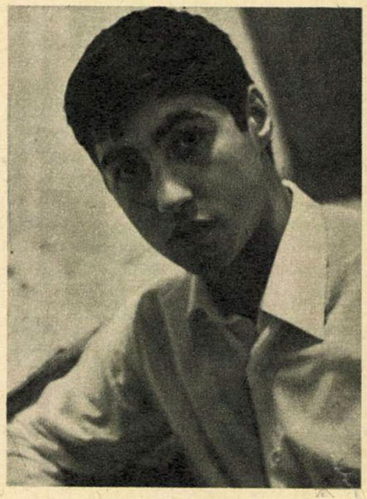

NICUȚĂ TĂNASE

Casata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON

6. - EȘEC PE TOATĂ LINIA

ROMAN FOILETON ㉖

Am pornit împreună cu Iliuță spre mașină. Am pus lădița pe bancheta din spate și după ce am mai controlat o dată încuietorile portierelor am luat-o împreună în sus spre poștă.

— Ce facem acum? mă întrebă Iliuță fericit că îi apreciasem cum se cuvine marea lui descoperire. Adică lădița care era soră geamănă cu cea în care adusese Marian cei 39 575 de lei.

— Acum mergem la Stanca lui Petroman.

— Cine e persoana asta?

— Femeia care trebuie să primească de la Marian cei 25 de lei.

— Așa o cheamă?

— Da. Am aflat de la bătrînul cu care m-ai văzut discutînd.

— Vreți să vă spun ceva? Mai bine-zis să vă întreb ceva.

— Te rog.

— Ce rost are să ne pierdem vremea cu această vizită?

— Nu ne pierdem vremea de loc. Trebuie să ne convingem de un lucru.

— Anume?

— Trebuie să ne convingem dacă Marian este un copil cinstit ori nu.

— Cum să fie cinstit un băiat care...

— Iliuță, să nu faci în viața ta aprecieri pripite în legătură cu cinstea unui om. Întîi trebuie să te convingi. Să ai probe... Dacă femeia asta a primit prin poștă de la Marian 25 de lei, atunci nu mai am nici un dubiu asupra lui.

— Cum să nu-l acuz pe acest Marian de necinste cînd îți intră în casă, îți trîntește pe covor o sumă fabuloasă de bani și cînd vrei să afli de unde îi are îți fuge pe fereastră ca un hoț?

ROMAN FOILETON ㉗

— El se află într-o mare încurcătură și de aia a venit la mine. Nenorocul nostru a fost, a constat în apariția acelui tovarăș maior de miliție. Dacă nu se producea această coincidență, bag mîna în foc că Marian nu fugea... Așteaptă-mă aici. Intru singur la femeia asta.

— De ce nu mă luați și pe mine?

— Din două motive.

— Mi le spuneți și mie?

— Da. Prima: nu vreau să mă auzi mințind...

— O să mințiți? Pe cine?

— Pe această femeie.

— Ce minciună o să-i trageți?

— O să-i spun că sînt noul diriginte al poștei și că s-a făcut o încurcătură cu mandatul pe care l-a primit.

— Sînteți atît de sigur că Marian a trimis aseară 25 de lei?

— Telegrafic i-a trimis.

— Și dacă n-a trimis?

— Dacă n-a trimis! Îi dau eu 25 de lei în contul lui Marian.

— Secundo? Acesta a fost «Primo» motiv, care e «Secundo»?

— Tu intri aici, la bunica lui Marian, spui că ești coleg cu el și că ai venit să-l vezi. Că ți-ai petrecut și tu o parte din vacanță pe aici, prin împrejurimi și...

— Care va să zică trebuie să mint și eu.

— Dragă Iliuță îmi pare rau, dar în meseria asta de «detectivi» particulari trebuie să se mai scape cîte o minciună... Ne întîlnim pe banca asta.

Stăteam tare abătut pe banca unde aveam întîlnirea cu Iliuță și vă rog să mă credeți. trăiam cea mai cumplită deziluzie din viața mea. Mă înșela-

Urmăriți număr de număr senzaționalele peripeții prin care a trecut autorul

ADRIAN GHIGULEA

SORITA DRĂGOI

Avem unul despre celălalt o părere foarte bună. Îi plac problemele de electrotehnică unde se descurcă cel mai bine. Învață potrivit, dar dă răspunsuri la întrebări la care cei din clasă nu sînt în stare. Mai are și ieșiri nervoase, dar e băiat bun. E foarte prietenos, știe o mulțime de bancuri, e o fire veselă, comunicativă, e grozav de descurcăreț Uneori mergem împreună la un film sau la o cofetărie.

Toți patru vorbesc, evident, despre același coleg. El va avea ultimul cuvînt.

SORIȚA DRĂGOI — *Nu sîntem colegi decît de un an, ce mă impresionează cel mai mult la el este colegialitatea, se interesează de toți din clasă și niciodată nu refuză ajutorul solicitat. Se pricepe la toate: pe ce pune mîna e bun făcut. Mai suflă uneori, la ore... Se poartă frumos cu fetele, e un cavaler perfect și ne ia întotdeauna apărarea. Nu l-am auzit niciodată spunînd un cuvînt urît. Cred că ar putea fi cel mai bun din clasă: nu învață mereu, dar cînd știe e o plăcere să-l asculți. Are uneori ieșiri necontrolate, se întîmplă însă foarte rar.*

Se numește Gabriel Gligorea. Lui, intenționat, i-am relatat cele discutate cu ceilalți colegi. I-am cerut să încerce o auto-caracterizare și, în același timp, să ne schițeze în cîteva cuvinte pe cei ce-l comentaseră la rîndul lor.

GABRIEL GLIGOREA — *Știu că sînt un băiat capabil. Mă consideram leneș, dar acum, fiind în clasa a VIII-a, mă așteaptă un examen la care nu se poate să nu reușesc. Deci... Sînt nervos, și asta fără nici o explicație. În general cînd apreciez că am dreptate merg pînă în pînzele albe (de obicei nu greșesc — nu afirm decît ceea ce știu în mod sigur). Mă pasionează fizica, gîndindu-mă chiar și pentru viitor la ea. Îmi place să meditez singur și în liniște. Aș vrea să ajung o mare personalitate, să fiu apreciat de toată lumea, să am prieteni deosebiți. Îmi place muzica (am făcut 5 ani de vioară) și aș vrea chiar să mă ocup de compoziție. Nu am prieteni, ci doar cunoștințe. Acum nu mai pot suferi influența negativă a cuiva, cel mult una pozitivă. Opiniile colegilor mă interesează într-o oarecare măsură.* Caracterizarea celor patru: D.P. *— am o părere foarte bună despre el. Judecă lucrurile realist. Îi place să se afirme întotdeauna chiar dacă nu-i cel mai potrivit. Nu este egoist. Ar vrea să facă mai mult decît poate.* D.T. *— are și note bune și slabe, eu o consider o elevă mediocră. E prea nervoasă; dacă-i faci un rău, nu te uită; în general, dacă te poate ajuta, te ajută.* A.G. *— citește mult, are o cultură vastă — din cauza asta neglijează uneori lecțiile. Este foarte capabil. dar nu se prea omoară. I-ar trebui mai multă ordine în ceea ce face. Mi-e simpatic, dar nu sîntem în general prieteni.* S.D. *— Învață bine, fără să urmărească să se afirme. E conștiincioasă, ambițioasă. Poate ar fi bine să-și selecteze cu mai multă atenție anturajul.*

«Îmi cunosc într-adevăr colegul? Dar pe mine?» — este întrebarea de la care am pornit. Ne-am consultat și cu cîțiva colegi de-ai voștri și acum nu ne mai rămîne decît să tragem concluziile... Dar poate ne grăbim. Poate vreți ca tot voi, dragi cititori, să fiți cei care încheiați ancheta noastră.

Atunci, grăbiți-vă! Trimiteți-ne imediat opiniile voastre despre răspunsurile celor cinci colegi (eventual îmbogățite cu alte exemple) și noi nu vom întîrzia să ținem cont de ele în realizarea unui viitor material. Succes!

RADU F. ALEXANDRU

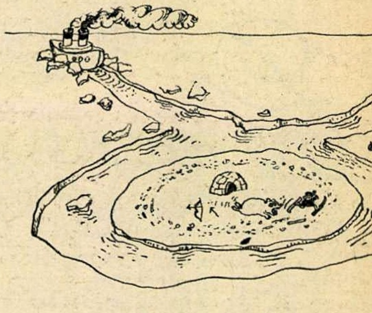

Desen: CRĂIȚĂ - MÎNDRĂ VASILE

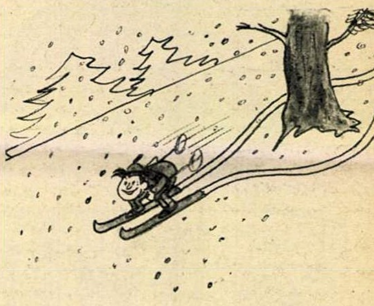

Desen: DAN VASILE DUMITRESCU

ROMAN FOILETON ㉘

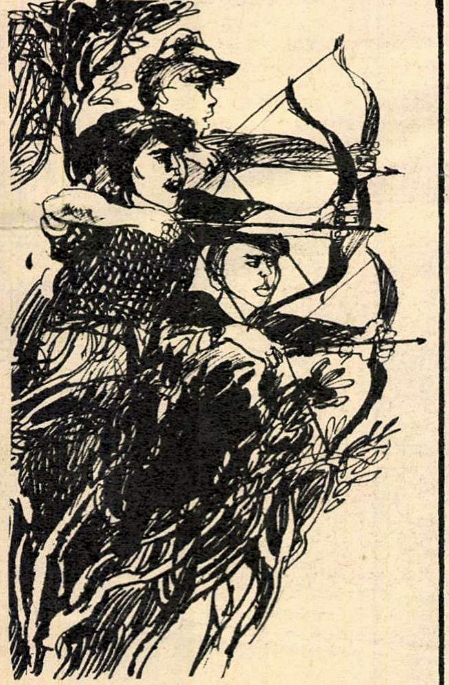

ROMAN FOILETON ㉙

sem amarnic. Marian n-a trimis cei 25 de lei. Cu gîndurile aiurea nici n-am băgat de seamă că trecuseră vreo 10 minute și Iliuță nu-și mai făcea apariția. M-am ridicat de pe bancă și am făcut cîțiva pași spre casa bunicii lui Marian, unde îl trimisesem pe Iliuță cu sarcini precise. La un moment dat, auzii în spatele meu o voce care mă soma.

— Pentru binele dumneavoastră vă rog să vă reîntoarceți la bancă!

— E un ordin?

— Da. Și dacă nu-l executați, întocmai, o să aveți neplăceri.

— Din ce punct de vedere?

— Veți vedea.

Amenințarea venea de la un băiețaș, care nu știu de ce, la prima vedere mi s-a părut că îl cunosc de undeva. Mă înșelasem însă. Nu-l cunoșteam. Semăna în schimb cu Tom Sawyer.

— Vă ordon să vă așezați pe bancă. Număr pînă la trei și dacă... Unu...

M-am așezat și vă rog să mă credeți că tare bine am făcut pentru că spre mine erau îndreptate niște săgeți care abia așteptau să se elibereze din arcuri.

— Ce aveți de gînd să faceți cu mine? I-am întrebat pe «căpetenia» arcașilor ascunși pe după copaci.

— Cine sînteți?

— Om bun!

— Asta vom vedea mai la urmă.

— Ce-ați căutat la a lui Petroman?

— Mă interesează personal... Așa procedați voi cu toți oamenii care vă vizitează comuna? Curios mod de a vă comporta cu musafirii.

ROMAN FOILETON ㉚

— Numai cu cei dubioși.

— Și eu sînt o persoană dubioasă?

— Așa ne-a spus moș Petcu.

— Care moș Petcu?

— Care v-a urmărit. Moș Petcu ceferistul. Pensionarul.

— Și unde e moș Petcu?

— Vine imediat cu șeful de post... Pe cine așteptați dumneavoastră? Cu cine aveați întîlnire?

— Uitasem de Iliuță... Apropo, nu ați văzut cumva un băiat cam de vîrsta voastră?

— Deci, sînteți complice cu băiatu ăla.

— Complice! E cam deplasată expresia. Poate ai vrut să mă întrebi dacă sînt prieten. Asta da, noi amîndoi sîntem niște prieteni foarte buni. Unde-l pot găsi?

— Vă atrag atenția că n-aveți voie să vă ridicați de pe bancă.

— Rămîn pe bancă numai cu o singură condiție...

— Dumneavoastră n-aveți căderea să puneți condiții...

— Atunci vă rog să-mi spuneți unde este Iliuță?

În clipa aceea se auzi zgomotul unui motor. Dinspre șoseaua principală urca spre noi o motocicletă cu ataș condusă de un plutonier de miliție. În ataș am deslușit figura bătrînului pensionar cu care mai discutasem și căruia îi făcusem un serviciu. Îi dădusem să-și aprindă țigara. Motocicleta stopă lîngă noi, și tovarășul plutonier după ce descălecă își aranjă ținuta, mă salută militărește și...

(Va urma)

romanului de față, în căutarea eroilor cărții sale. Suspens, acțiune, neprevăzut!

ÎNTRAREA REDACȚIEI S-A DOVEDIT NEÎNCĂPĂTOARE PENTRU ACEȘTI CITITORI CARE NE-AU ÎNTREBAT: ESTE ADEVĂRAT CĂ ULTIMUL NUMĂR AL REVISTEI DIN ACEST AN VA FI UN NUMĂR DUBLU?

Da, UN ADEVĂRAT ALMANAH!

DRAGI COPII, ȘI EL VA PURTA NUMĂRUL 52-53.
32 DE PAGINI DE VESELIE ȘI SURPRIZE:
„OMUL RADAR" ȘI ALTE POVESTIRI ÎN IMAGINI, „STUDIO 50", „CLUBUL ANULUI 2000", SCHIȚE, REPORTAJE, UMOR, JOCURI!
NU PIERDEȚI ACEST NUMĂR SPECIAL!

AVENTURILE colegului MINITEHNICUS

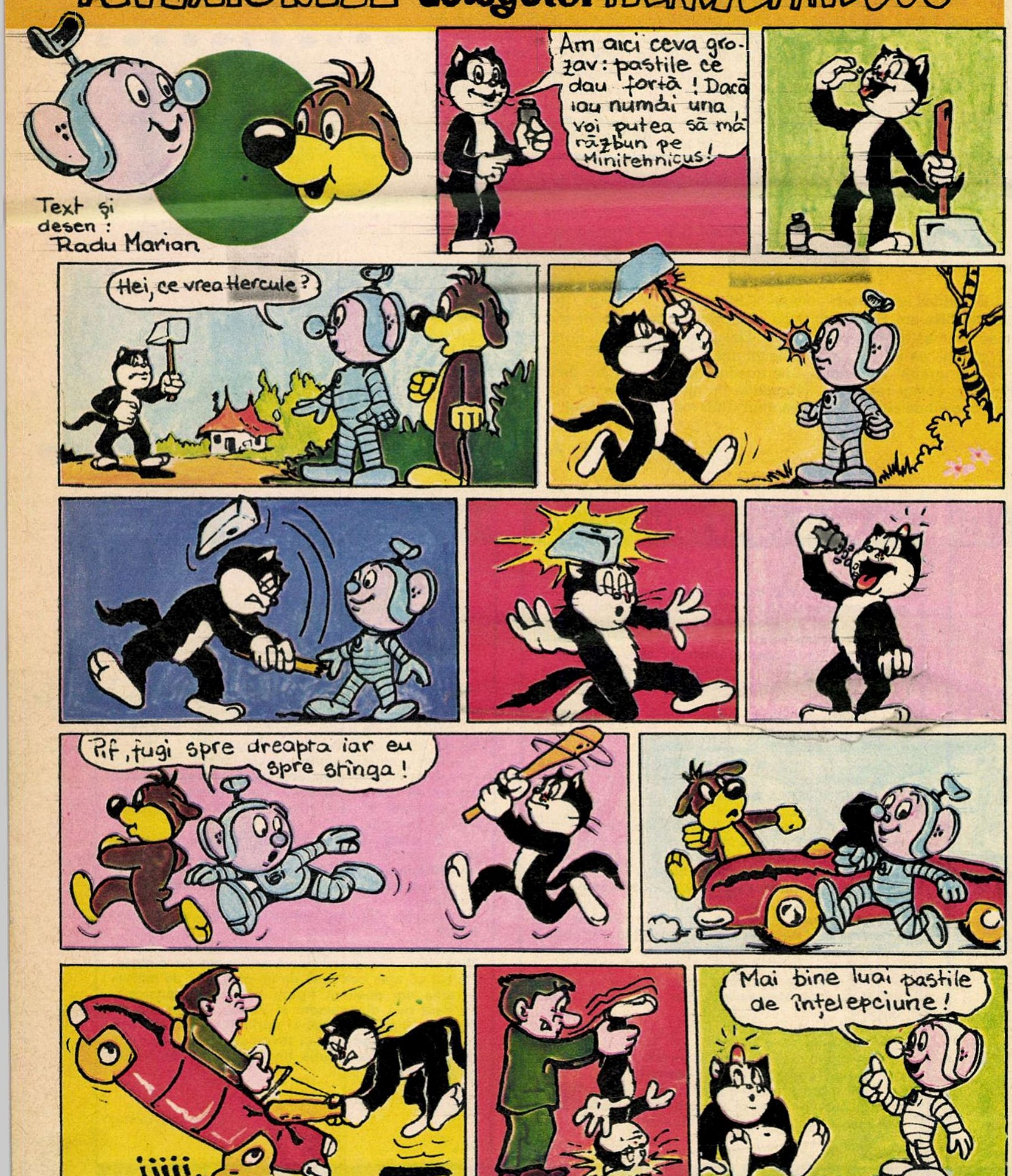
Am aici ceva grozav: pastile ce dau forță! Dacă iau numai una voi putea să mă răzbun pe Minitehnicus!
Hei, ce vrea Hercule?
Pif, fugi spre dreapta iar eu spre stînga!
iiiii..
Mai bine luai pastile de înțelepciune!

Text și desen: Radu Marian

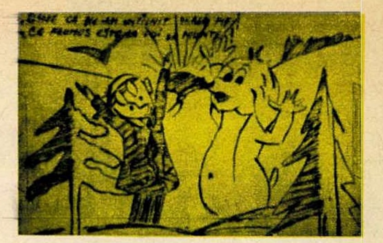

ILUSTRATE... ÎN LEMN

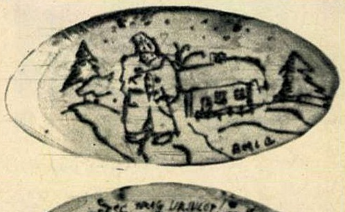

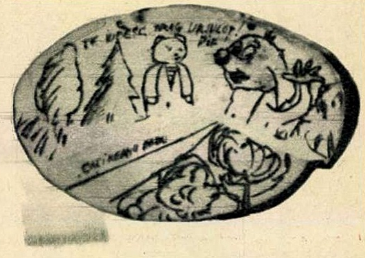

De curind, am primit la redacție citeva ilustrate deosebit de originale. Trimise de mai mulți pionieri din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, ele au sosit într-o cutie voluminoasă, însoțite de o scurtă scrisoare. **«Dragă redacție, la Casa pionierilor din orașul nostru a luat ființă, numai de două luni, un cerc de pirogravură în lemn. Și, în acest scurt răstimp, sala cercului nostru s-a transformat într-o adevărată expoziție. Primele rezultate sînt promițătoare și chiar dacă nu cunoaștem încă toate secretele acestei arte am încercat să dăm viață îndrăgitului Pif care s-a întîlnit la noi cu simpaticul profesor Parbriz. Vă mai trimitem și alte cîteva încercări de pirogravuri, însoțite de urările noastre de bine».**

Grigoriță Ion, Căsineanu Radu,
Bora Cornel, Ciobanu Dumitru
Tudoruț Vasile, Căsineanu Costel,
Nanu Marcel

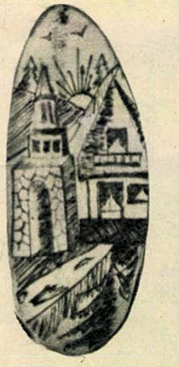

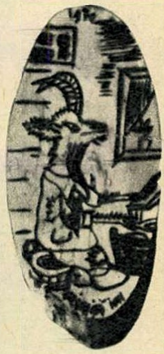

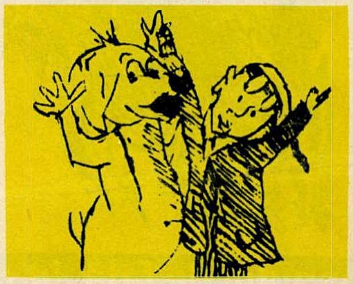

FULGI DE ZĂPADĂ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2						■				
3							■			
4		■								
5			■						■	
6				■				■		
					■					■
	■						■			
						■				
					■					

ORIZONTAL: 1. Îți aduce iarna în casă.— Sclipire de geniu în lirica românească, care a lăsat în urmă regrete, autorul poeziei «Liniște de iarnă». 2. Compozitorul care a pus pe note «Valsul iernii». — Pîrtie de... bob. 3. Din lirica acestei poete romånce cităm poeziile «Nici o frunză» și «Pași pe zăpadă». — Generator de... fulgi. 4. Poet muncitor, creatorul poeziei «La un fulg de zăpadă». 5. La Rucăr! — Două stațiuni cu același nume pe Valea Prahovei. 6. Grup de albine. — În zadar! — Argint la mijloc. 7. Pictor și grafician român, autorul tabloului «Iarnă». — Nune. 8. Ramuri de brad! — A existat și una glaciară. 9. Înzăpeziți pe crestele înalte. — Pom de iarnă. 10. Aici, dar spus altfel. — Dezghețată (fig.).

VERTICAL: 1. Te iau cînd cu rece cînd cu cald. — Apelativ. 2. Nas înghețat! (pop.) — «Iarna pe uliță» aparține acestui clasic român. 3. A pictat un «Transport de buți iarna». — Vremea zăpezilor (pl.). 4. Pictor francez, autorul tabloului «Patinoarul din Rue Blanche». — Coliba păstorilor zăpezii, laponii. 5. Otrăvitor, vătămător. — Pe pîrtie! 6. Haină de iarnă țărănească din postav gros (pl.) 7. Campion. — Păr pentru îmbrăcăminte călduroasă. — Bogdan Gheață. 8. Poetă contemporană, autoarea poeziei «Iarna». — Grădini de iarnă. 9. Sport practicat iarna în bazin acoperit. — Ianuarie (pop.) 10. Iarna sînt degajate de zăpadă cu ajutorul mașinilor speciale. — Zăpadă în sfîrșit!

Prof. DUMITRU IACOBESCU

Știați că...

...bambusul înflorește o dată la 120 de ani, după care tulpinele lui mor? Din rădăcinile rămase vii, după 10—15 ani, răsar tulpini noi.

...cel mai sărat ocean este Oceanul Atlantic? Apa lui conține circa 3,5 la sută săruri.

• JOC • JOC • JOC •

Jucătorii stau în bănci sau pe scaune. Din mijlocul lor se alege un participant care va ieși în fața clasei și va sta întors cu spatele la ceilalți. La semnalul conducătorului, doi jucători care au fost mai înainte numiți îl vor striga pe nume pe ghicitor în același timp.

Ghicitorul se va întoarce cu fața spre clasă și va spune: «M-a strigat x și y». Dacă i-a ghicit pe amîndoi, va primi două puncte. Iar dacă a ghicit numai pe unul dintre ei primește un punct. Jocul continuă, rămînînd să ghicească același jucător pînă ce a fost strigat de cinci ori, bineînțeles de alte perechi de elevi. Apoi se face punctajul. În continuare, vine să ghicească un alt copil, respectînd indicațiile de mai sus, pînă cînd trec la ghicit toți copiii din clasă.

La sfîrșitul jocului, conducătorul va face numărătoarea punctelor, iar jucătorul care a obținut cele mai multe puncte va fi desemnat cîștigător.

ATENȚIUNE

MINITEHNICIENI!

În numărul 50 al revistei veți găsi REGULAMENTUL CELEI DE A IV-A EDIȚII A CONCURSULUI MINITEHNICUS, precum și brevetul de participare. NU PIERDEȚI NUMĂRUL 50 DIN «CUTEZĂTORII»!

Fără cuvinte ● Desen: NIC. NICOLAESCU

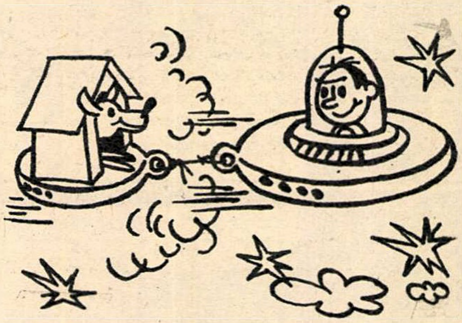

CUTEZĂTORII SERVICE!

CASETA CU ADRESE

Reluăm «CASETA CU ADRESE», răspunzînd dorinței nenumăraților cititori care doresc să facă schimb de adrese.

● Carmen Cîră, *Oțelu-Roșu, str. Ștefan cel Mare nr. 24, ap. 4, jud. Caraș-Severin. Dorește să corespondeze și să facă schimb de vederi.*

● Ion Crîșmaru, *Rădăuți, str. Ion Creangă, nr. 10. Colecționează timbre. Dacă aveți dubluri în colecția voastră, scrieți-i.*

● Adrian Paraschivescu, *Călărași, Bul. 1 Mai, Bloc 34, et. 2, ap. 12. Colecționează timbre. Pentru serii complete de timbre, oferă discuri de muzică ușoară, cu autograful interpretului.*

NUMISMATICĂ

● Costel Mihuț, *Corabia, Școala generală nr. 5, jud. Olt. Posedă o colecție de peste 150 de monezi vechi. Dorește să intre în legătură cu alți colecționari.*

PASIUNEA LUI MIRCEA

● *Mircea Păun*, Bacău, str. Primăverii, nr. 7, e un pasionat columbofil. Îi roagă pe cei interesați de creșterea porumbeilor să-i scrie neîntîrziat. Le promite că le va răspunde prompt!

ÎȘI CAUTĂ PRIETENUL

● Alexandru Țapu, **Mangalia, str. Ștefan cel Mare, nr. 22, bloc D-4, Sc. B, et. 2, ap. 10. Își caută prietenul, pe nume** Cristian Românu, **cu care a fost coleg în anul școlar 1967—1968. Apoi Cristian s-a mutat în București. Cu speranța că și Cristian este unul dintre cititorii revistei «Cutezătorii», ni s-a adresat pentru a-l ajuta să-și găsească fostul coleg.**

MĂI CRISTI MĂI !!!

EXPEDIAȚI SCRISORILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI PE ADRESA: REVISTA «CUTEZĂTORII», BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1. NU UITAȚI SĂ SPECIFICAȚI: «SCRISOARE-SERVICE».

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

ABC FOTOGRAFIC

(X) Peisajul

ELENA FUNDULEA

«Studio 50» — iată, desigur, concursul mult așteptat de voi! Nu greșim spunînd aceasta, deoarece cunoaștem interesul vostru pentru arta fotografică. Important este ca acel care are de «spus» ceva prin fotografie să găsească o formă de prezentare originală, interesantă. Fotografia trebuie să aibă un conținut, să informeze, să educe, să distreze sau să comunice un simțămînt, o stare de spirit.

Acestea sînt numai cîteva criterii de care trebuie să țineți seama, dragi prieteni, înainte de a trimite redacției fotografiile lucrate de voi.

Desigur, cu toții iubiți natura și mulți dintre voi veți trimite peisaje din locurile natale, peisaje industriale, marine etc. Autorii unor astfel de fotografii trebuie să-și formeze deprinderea de a alege din uriașa varietate de aspecte întîlnite, pe cele care oferă posibilitatea dezvăluirii în mod artistic a trăsăturilor esențiale, semnificative ale subiectului. Astfel, nu poate fi considerată artistică imaginea unui lac liniștit, căruia îi lipsește un cer bine reliefat, elemente expresive situate în planuri foarte apropiate care să înlăture aspectul uniform al apei prin modul lor de așezare sau prin umbrele proiectate pe luciul ei. Nivelul liniei orizontului, într-un peisaj, de asemenea, necesită o deosebită atenție. Împărțirea în două a imaginii fotografice trebuie evitată. Este admisă doar în cazul în care linia este marcată de detalii bine evidențiate (arbori, grupuri de clădiri, siluete etc.). Această încadrare în decor a elementelor de animație trebuie să apară firesc, concordînd cu mediul înconjurător.

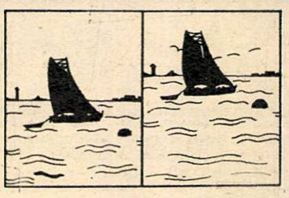

1. Nu credeți voi că imaginea a doua împărțită în proporție de 1/3 și 2/3 produce un efect mai plăcut ochiului, decît prima imagine în care orizontul împarte fotografia în două părți egale?

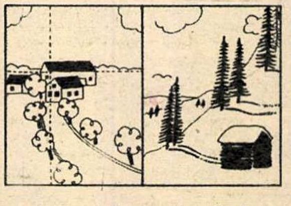

2. Această construcție împarte, de asemenea tabloul în proporție de 1/2 și 2/3 făcînd să crească impresia de spațiu.

Iluminarea joacă, de asemenea, un rol deosebit în peisagistică. Privirea este atrasă, în special, de pata cea mai luminoasă a imaginii prin care, parcă, trăiește întreaga fotografie. Atenție! Trebuie să vă feriți de lumina care cade perpendicular pe axa optică, împărțind obiectele simetric în porțiuni de lumină și de umbră. Poziția soarelui din față — contralumină — dă mult relief, umbrele îndreptîndu-se spre privitor, iar obiectele capătă un contur luminos detașîndu-se pe un fond cu tonalități mai deschise. Aerul însuși, devine luminos creîndu-se un efect mai puternic de perspectivă aeriană și atmosferă.

Nu trebuie să evitați zilele cu ceață, cu ploaie sau cu vînt: numai că, în aceste cazuri, se vor alege prim-planuri semnificative, deci detalii de natură.

Prim-planul are roluri multiple: produce iluzie de adîncime, acoperă unele elemente nedorite, dă culoare locală, cînd este întuneric creează străluciri.

Reprezentarea spațiului se impune în compoziția oricărui peisaj. Este cunoscut faptul că liniile paralele care se depărtează în adîncime dau impresia că au tendința de a se apropia într-un punct făcînd ca în imaginea fotografică să apară efectul de profunzime, de spațiu, imprimînd cadrului o a treia dimensiune.

Mai sînt unele lucruri de adăugat pentru peisajul citadin sau industrial. Nu trebuie evitată forfota orașelor mari; dimpotrivă, ea trebuie să formeze un element principal, ca și fumul fabricilor sau stîlpii de înaltă tensiune.

În privința accesoriilor este preferabil ca aparatul să fie de format mediu (6×9 sau 6×6) fiind vorba de multe detalii. Cu un aparat de mici dimensiuni (35 mm) se realizează fotografii de calitate dacă se folosesc filme cu granulație fină (14—20 DIN). Este util să vă procurați parasolar, (care înlătură lumina parazitară din obiectiv), filtre colorate, un declanșator de sîrmă și un trepied. Peisajul este genul fotografic care îngăduie fotografierea, în mai toate cazurile, cu aparatul fixat pe trepied. Acest fapt face posibilă o diafragmare puternică, capabilă să asigure o mare profunzime de cîmp.

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

108

CHEMAREA LUI HOREA

Scenariu: **VLAICU BÎRNA**
Desene: **TEODOR BOGOI**

Pe la anul 1784, grea și de neîndurat era viața oamenilor din Munții Apuseni. Moții de pe Valea Arieșului și Valea Crișului Alb au trimis plîngere la scaunul împărătesc cerînd ușurarea sarcinilor iobăgești și curmarea abuzurilor pe care le săvîrșeau nobilii. Plîngerea a fost dusă de un iobag din Albac, Ursu Nicula, zis Horea, care împreună cu Ion Oargă, numit și Cloșca, cu Dumitru Todea și cu alți iobagi, a bătut de patru ori drumul pînă la Viena.

În primăvara anului 1784, Horea se întorsese din cea de a patra călătorie făcută la Viena. Chemînd la un sfat de taină pe Cloșca și pe Crișan, prietenii și oamenii lui de încredere, Horea le-a spus:

— «M-am întors de la împăratul cu o veste bună!»

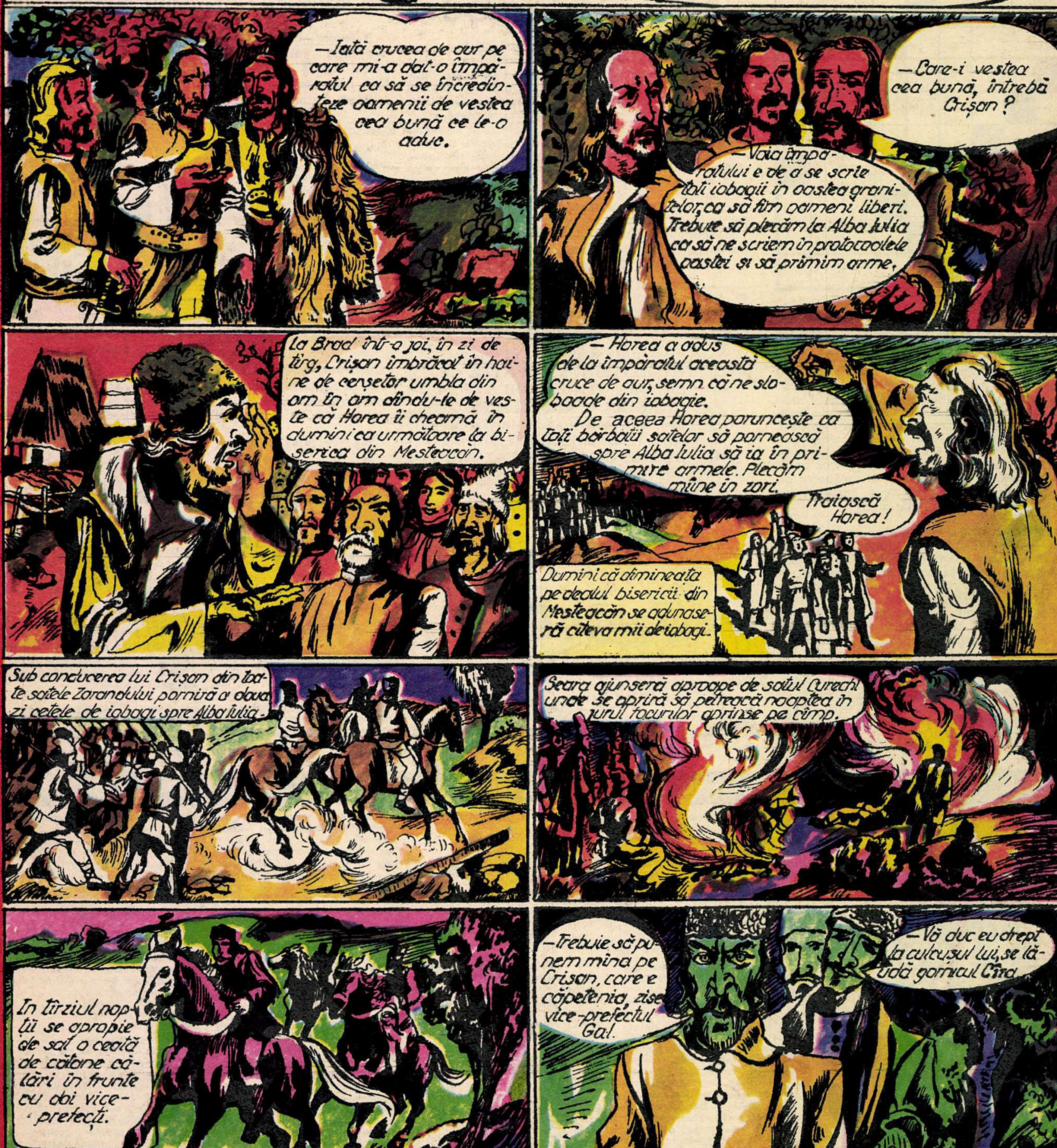
—Iată crucea de aur pe care mi-a dat-o împăratul ca să se încredințeze oamenii de vestea cea bună ce le-o aduc.
—Care-i vestea cea bună, întrebă Crișan?
—Voia împăratului e de a se scrie toți iobagii în oastea granițelor, ca să fim oameni liberi. Trebuie să plecăm la Alba Iulia ca să ne scriem în protocoalele oastei și să primim arme.
La Brad într-o joi, în zi de tîrg, Crișan îmbrăcat în haine de cerșetor umbla din om în om dîndu-le de veste că Horea îi cheamă în duminica următoare la biserica din Mesteacăn.
— Horea a adus de la împăratul această cruce de aur, semn că ne sloboade din iobagie.
De aceea Horea poruncește ca toți bărbații satelor să pornească spre Alba Iulia să ia în primire armele. Plecăm mîine în zori.
Trăiască Horea!
Duminică dimineața pe dealul bisericii din Mesteacăn se adunaseră cîteva mii de iobagi.
Sub conducerea lui Crișan din toate satele Zarandului porniră a doua zi cetele de iobagi spre Alba Iulia.
Seara ajunseră aproape de satul Curechi unde se opriră să petreacă noaptea în jurul focurilor aprinse pe cîmp.
În tîrziul nopții se apropie de sat o ceată de cătane călări în frunte cu doi vice-prefecți.
—Trebuie să punem mîna pe Crișan, care e căpetenia, zise vice-prefectul Gal.
—Vă duc eu drept la culcușul lui, se lăudă gornicul Cîra.

(VA URMA)

Cutezătorii 49

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta. Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Prezentare artistică O. Dumitrescu; Tehnoredactor: Lucia Sicomaș.

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ